

eBook

ROMAN 3

Assamese Bible Class

Pr. Valson Samuel

more details

*Pastor. Benny
Thodupuzha
MOB: 9447 82 83 83*

*Pastor. Rajan Victor
Trivandrum
MOB: 9495 333 978*

Editing & Publishing

Amen TV Network
Trivandrum, Kerala
Mob : 999 59 75 980 - 755 99 75 980
www.amentvnetwork.com
Youtube : [amentvnetwork](https://www.youtube.com/amentvnetwork)

ৰোমীয়া ৫ অধ্যায়, ২০ পদ এই কাৰণে যি ঠাইত পাপ অধিক
 হ'ল, সেই ঠাইত অনুগ্রহ একেবাৰে উপচি পৰিল। (Rom 5:21)
 যিসকলে পঁচনিৰ পৰামৰ্শ যি দৰে পাব লাগে সেই দৰে নাপায়,
 তেওঁলোকৰ বাবে ই ক্ষতিকারক হৈ পৰে। সেই যুগত আৰু এই
 সময়ছোৱাতো একেই আছিল। ২ পিতৰ ৩ অধ্যায় ১৫ৰ পৰা ১৬
 পদৰ লৈকে, আৰু আমাৰ প্ৰভু দীৰ্ঘ-সহিষ্ণুতাক পৰিত্ৰাণ বুলি জ্ঞান
 কৰা ; এই দৰে আমাৰ প্ৰিয় ভাই পৌলেও, তেওঁক দিয়া জ্ঞান
 অনুসাৰে তোমালোকলৈ লিখিলে ; আৰু এইবোৰ বিষয়ৰ প্ৰসঙ্গ
 কৰি ,এইদৰে তেওঁৰ সকলো পত্ৰতো লিখিলে ; সেইবোৰত কোনো
 কোনো বুজিবলৈ টান কথা আছে ; অজ্ঞান আৰু চঞ্চল
 মানুহবিলাকে বিনাশৰ অৰ্থে, যেনেকৈ শাস্ত্ৰৰ আনবোৰৰ ; তেনেকৈ
 সেইবোৰৰো অৰ্থান্তৰ কৰে (2Peter 3:15-16)। আমি
 পঁচনিসকলৰ পত্ৰত পঢ়াৰ দৰে যেতিয়া আমি মণ্ডলীৰ কিছুমান
 ঠাইত অন্যায়ে কৰা দেখিবলৈ পাওঁ, তেতিয়া তেওঁ সেইটো অস্বীকাৰ
 কৰে আৰু যিসকলে ধাৰণাটো নাপায়, আমি ইয়াত পঢ়াৰ দৰে,
 তেওঁলোকে নিজৰ ধ্বংসৰ বাবে কৰে। ইমান সহজ নহয়। গতিকে
 এনে কিছুমান ক্ষেত্ৰ আছে য'ত পঁচনিসকলৰ ৰহস্যবোৰ বুজিবলৈ
 কঠিন। পঁচনিজনে ইয়াৰ দ্বাৰা কি বুজাব বিচাৰিছিল, সেই বিষয়ে
 আমি আত্মাত গ্ৰহণ কৰাটো আৱশ্যক। গতিকে পদটোৰ পৰা এটা
 উদ্ধৃতি আগবঢ়ালোঁ। তাৰ মাজতে বিধান আহিল যে, অপৰাধৰ
 প্ৰচুৰতা আছে, কিন্তু য'ত পাপৰ প্ৰচুৰতা আছিল, তাত অনুগ্রহ
 আৰু অধিক প্ৰচুৰ হ'ল। গতিকে সেই সময়ত বিতৰ্কৰ কাৰণ হ'ল
 যেতিয়া পাপৰ প্ৰচুৰতা থাকে তেতিয়া অনুগ্রহৰ প্ৰচুৰতা থাকে আৰু
 আমি পাপ কৰোঁ। ইয়াৰ উত্তৰত পঁচনিয়ে আমাক এই পদটো ৬
 অধ্যায়ৰ প্ৰথম অংশত দিছে। ৰোমীয়া ৬ অধ্যায়ৰ প্ৰথম আৰু
 দ্বিতীয় পদ তেন্তে আমি কি ক'ম ? অনুগ্রহ অধিক হ'বলৈ পাপ কৰি
 থাকিম নে ? এনে নহওক । পাপৰ সম্বন্ধে মৰা যি আমি , আমি তাত
 আৰু কেনেকৈ জীয়াই থাকিম ?(Rom 6:1-2) তাৰ পিছত এই
 অধ্যায়ত ৫ টা ঠাইত প্ৰশ্ন চিহ্ন আছে অৰ্থাৎ অজ্ঞানতাই কিছুমান
 বিষয়ৰ ভিত্তিত মণ্ডলীয়ে বিচ্যুতি ঘটাব কাৰণ। জ্ঞানৰ অভাৱত এই
 লোকসকলৰ মৃত্যু হয়। তাৰ পিছত আমি বাক্যটো অধ্যয়ন কৰোঁ
 যাতে আমি সেই জ্ঞানত উপনীত হ'ব পাৰোঁ। তেতিয়াহে আমি ভুল
 পৰামৰ্শৰ কথা আহিলে চিনি পাম আৰু বুজিব পাৰিম। ইয়াৰ মাজত
 আবদ্ধ হোৱাৰ পৰা আমিও নিজকে বচাব পাৰোঁ। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ
 বাক্যই আমাক শিকাইছে যে পাপ কৰি নাথাকিব, অনুগ্রহ প্ৰচুৰ
 হওক, অনুগ্রহে তোমালোকক বেয়া কাম কৰিবলৈ নিদিব। যিহুদাৰ
 পত্ৰত আমি পঢ়াৰ দৰে সেই সময়ত এনেকুৱা এটা গোট আছিল।
 যিকোনো সময়তে তাত। যিহুদাৰ পত্ৰৰ ইয়াৰ চতুৰ্থ পদ।

কিয়নো কোনো কোনো মানুহ গুপ্তৰূপে তোমালোকৰ মাজত সোমাল ;তেওঁবিলাক এই দণ্ডৰ পাত্ৰ হব বুলি তেওঁবিলাকৰ বিষয়ে পূৰ্বৰে পৰা লিখা আছে ;তেওঁবিলাক ভক্তিহীন লোক ; তেওঁবিলাকে আমাৰ ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহক লম্পট- আচৰণত পৰিণত কৰে, আৰু আমাৰ একমাত্ৰ অধিপতি আৰু প্ৰভুক, অৰ্থাৎ যীচু খ্ৰীষ্টক অস্বীকাৰ কৰে (Jude 1:4)। গতিকে আমি ইয়াত পঢ়িবলৈ পাওঁ যে যদি আমি ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহক অভিলাষত ব্যৱহাৰ কৰো তেন্তে আমি আমাৰ একমাত্ৰ প্ৰভু আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টক অস্বীকাৰ কৰিছো। তেওঁলোকে যীচুৰ নামত প্ৰাৰ্থনা আৰু গীত গাইছিল কিন্তু তেতিয়া যদি ঈশ্বৰৰ কৃপাক ব্যভিচাৰৰ কাৰ্য্যৰ ওপৰত কৰ্তৃত্ব দিয়া হয়, তেন্তে আমি যদি সেই পাপৰ পৰা মুক্ত নহোৱা জীৱন যাপন কৰো তেন্তে সেয়া অতি বিপদজনক, সদায় কওঁ যে আমি পাপ কৰাৰ পিছত, কৃপাই আমাক আৱৰি ৰাখিব। (তোমালোকে যেতিয়া আমাৰ পৰা শুনা বাক্য, অৰ্থাৎ ঈশ্বৰৰ বাক্য গ্ৰাহ্য কৰিছিলো, তেতিয়া মানুহৰ বাক্য বুলি নহয়, ঈশ্বৰৰ বাক্য বুলি যে গ্ৰাহ্য কৰিছিলো, (সেয়ে স্বৰূপেই ঈশ্বৰৰ বাক্য,) তাৰ কাৰণে আমি নিৰন্তৰে ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰোঁ ; সেই বাক্য, বিশ্বাস কৰা যি তোমালোক, তোমালোকৰ মাজত কাৰ্য্য সাধন কৰে। কিয়নো সত্যৰ তত্ত্ব-জ্ঞান পোৱাৰ পাছত আমি যদি জানি শুনি পাপ-আচৰণ কৰোঁ, তেন্তে পাপাৰ্থক বলিদান আৰু বাকী নাথাকে; (Hebrew10:2) এয়া ইমান গুৰুতৰ বিষয়। তাৰ পাছত পাঁচনিয়ে আমাক তাত স্পষ্টকৈ অৱগত কৰে। আপুনি পাপ কৰিয়েই থাকেনে? কেতিয়াও নহয়, পাপত মৃত আমি এতিয়া কেনেকৈ তাত জীয়াই থাকিব পাৰো? তাৰ পিছত আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে বিশ্বাসেৰে ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণ কৰি প্ৰভুৱে আমাৰ অতীতৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰিলে। ক্ষমা বা **Forgiveness of sins**, পাপত মৃত আমি এতিয়া কেনেকৈ তাত জীয়াই থাকিব পাৰো? জীৱন বুলি এনেকুৱা এটা বস্তু আছে, অৰ্থাৎ পাপত মৃত্যুৰ অৱস্থা। এই অংশটোৱে আমাক কয় যে সেই মৃত্যুমুখত পৰা অৱস্থাত আমি পাপত জীয়াই থাকিব নোৱাৰো। বহুতৰে সাক্ষ্য শুনিছো। তেওঁলোকৰ পত্নীসকলে নিজেই সাক্ষ্য দিছে। স্বামীৰ বৰ খং উঠিল। কিন্তু যেতিয়া তেওঁ বিশ্বাসত আহি এনেদৰে জীয়াই থাকিবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া সেই খংটো সম্পূৰ্ণৰূপে সলনি হৈ গ'ল। এগৰাকী ভনীয়েকে কৈছিল যে এতিয়া মোৰ স্বামীৰ দৰে ভদ্ৰলোকক পৃথিৱীত কেতিয়াও দেখা নাপাব। তেতিয়া তেওঁৰ খঙৰ কথা আমাক ক'ব। এই খং আহিলেই আমাক দেখুৱাব নিজৰ ভংগীমা। কিন্তু আমি যেতিয়া তেওঁক দেখিলোঁ তেতিয়া তেওঁ আছিল এজন অতি নিৰৱ মানুহ।

দেখিলে যে খোজটো অতি শান্তিৰে চলি আছিল। সেই অঞ্চলত পাপত মৃত্যুবৰণ কৰিলে। এইদৰে আমাৰ জীৱনত এনে এটা পৰ্যায় আহে য'ত পাপৰ যিকোনো পৰ্যায় মৃত্যুমুখত পৰিছে। ই আমাক বাক্য শিকাই। মৰিলে আমাৰ মাজত জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। এনে নহওক। পাপৰ সম্বন্ধে মৰা যি আমি, আমি তাত আৰু কেনেকৈ জীয়াই থাকিম? (Romans 6:2) গতিকে যেতিয়া আমি এই পদটোৰ বিষয়ে ভাবো, বিশেষকৈ পাঁচনি পৌলৰ বাক্যৰ কিছু অংশ, তেতিয়া যিটো কথাত গুৰুত্ব দিয়া হয়, সেয়া হ'ল ই বিশ্বাসৰ এটা ধৰণ। গতিকে বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিক হোৱা, বিশ্বাসৰ দ্বাৰা জীয়াই থকাটো আমি নিজেই চেষ্টা কৰিব নোৱাৰা বস্তু নহয়। গতিকে এই সত্য আমাৰ আগত প্ৰকাশ পাইছে। ইয়াৰ দ্বাৰাই আত্মাৰ দ্বাৰাই জীয়াই থকা যীচু খ্ৰীষ্টৰ জীৱন আমাৰ আগত প্ৰকাশ পাইছে। তেতিয়া আমি সেই বাস্তৱতাক বিশ্বাস কৰিবলৈ আহিব লাগিব। মনত ৰাখিব, বাক্যত যি আছে সেয়া মৃত বিশ্বাস নহয়, কিন্তু ভিতৰৰ জীৱন। কাৰণ আমি বিশ্বাস কৰোঁ খ্ৰীষ্টৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই আহে। ৰোমীয়া ১০:১৭ পদত এতেকে শ্ৰৱণৰ দ্বাৰাই বিশ্বাস, আৰু খ্ৰীষ্টৰ বাক্যৰ দ্বাৰাইহে শ্ৰৱণ হয়। (Romans 10:17) তেতিয়া সেই বিশ্বাসত জীৱন আছে আৰু সেই জীৱনে যদি আমাক তাৰ ওচৰলৈ লৈ যায়, তেন্তে আমি বিশ্বাস কৰিব লাগিব। কাৰণ আমাৰ আগত ইয়াক সত্য হিচাপে প্ৰকাশ কৰাৰ প্ৰয়োজন কিয়নো আমাৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰিত হ'ল; সেই দৰে তেওঁবিলাকৰ আগতো হৈছিল; কিন্তু সেই বাৰ্তাৰ বাক্য তেওঁবিলাকলৈ লাভজনক নহ'ল; কাৰণ সেয়ে শুনাবিলাকৰ সৈতে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই সংযুক্ত নহ'ল (Hebrew 4:2)। ইব্ৰী দ্বাদশ অধ্যায়ৰ দ্বিতীয় পদতো একেই কথা দেখা যায় যেনেকৈ আমি ইব্ৰী ১২ অধ্যায়ৰ দুই পদত পাওঁ, আৰু আমাৰ বিশ্বাসৰ আদি আৰু সিদ্ধিকৰ্তা যীচুলৈ চাই থাকোঁহক; তেওঁ তেওঁৰ আগত থকা আনন্দৰ নিমিত্তে অপমানকে হেয়জ্ঞান কৰি, ক্ৰুচ যন্ত্ৰণা সহন কৰি, ঈশ্বৰৰ সিংহাসনৰ সোঁফালে বহিল। (Hebrew 12:2) এই বিশ্বাসৰ সকলোবোৰেই জীৱনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। গালাতীয়া ২ অধ্যায় ২০ পদত, কোৱা হৈছে, মই খ্ৰীষ্টে সৈতে ক্ৰুচত হত হ'লোঁ; মই জীছোঁ বুলিলেও সেয়ে আৰু মই নহয়, খ্ৰীষ্টেহে মোত জীছে; কিন্তু যি জীৱন এতিয়া মোৰ শৰীৰত আছে, মোক প্ৰেম কৰা, আৰু মোৰ কাৰণে নিজকে সমৰ্পণ কৰা ঈশ্বৰৰ পুত্ৰত কৰা বিশ্বাসতহে মই সেই জীৱন যাপন কৰিছোঁ (Gal 2:20)। গতিকে সুধি লওঁ, আপুনি কেনেকৈ জীয়াই থাকে? পাঁচনিয়ে সেই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়ে। প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰি, যিজনে মোক প্ৰেম কৰিছিল আৰু মোৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণ দিছিল। তেতিয়া সেই বিশ্বাসৰ বাস্তৱতা আমাৰ মাজত থকা উচিত। আমি এতিয়া চিন্তা কৰা প্ৰতিটো পদ আৰু প্ৰতিটো অধ্যায় বিশ্বাসৰ দ্বাৰা। সেই বিশ্বাসৰ ভিত্তি হৈছে ঈশ্বৰৰ বাক্য। ৰোমীয়া ১০ অধ্যায়, ১৭ পদত

এতেকে শ্রৱণৰ দ্বাৰাই বিশ্বাস, আৰু খীষ্টৰ বাক্যৰ দ্বাৰাইহে শ্রৱণ হয়(Rom10:17)। আমি যেতিয়া সেই বাক্য শুনা বুলি কওঁ তেতিয়া ঈশ্বৰৰ মুখৰ পৰা শুনিব লাগিব। ই অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ।

পৰামৰ্শদাতাসকলে প্ৰচাৰ কৰা বহুতো ধৰ্মধ্বনি আমি শুনিছো। কিন্তু যদি আমাৰ জীৱনত কোনো পৰিৱৰ্তন নহয় তেন্তে আমি শুনা উৎসটো শুদ্ধ নহয়। সেইবাবেই আমি সেই বাক্য ঈশ্বৰৰ মুখৰ পৰা পোৱা নাছিলো। গতিকে আমি যেতিয়াই ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত থাকোঁ, যেতিয়াই আমি বাক্য পঢ়ো, তেতিয়াই আমি ইয়াক ঈশ্বৰৰ মাত হিচাপে, ঈশ্বৰৰ সত্য বাক্য হিচাপে গ্ৰহণ কৰা উচিত। যিকোনো এফিলিয়েটৰ বাবে ই এটা আৱশ্যকীয়, যিকোনো প্ৰণেৰ প্ৰচাৰ বাবেও। সেই বিশ্বাসেই আমাৰ ভিতৰত চালিকা শক্তি হ'ব লাগে। ইয়াক প্ৰথম থিচলনীকীয়া ২:১৩ পদত পঢ়া হৈছে। তোমালোকে যেতিয়া আমাৰ পৰা শুনা বাক্য, অৰ্থাৎ ঈশ্বৰৰ বাক্য গ্ৰাহ্য কৰিছিলো , তেতিয়া মানুহৰ বাক্য বুলি নহয় , ঈশ্বৰৰ বাক্য বুলি যে গ্ৰাহ্য কৰিছিলো, (সেয়ে স্বৰূপেই ঈশ্বৰৰ বাক্য,) তাৰ কাৰণে আমি নিৰন্তৰে ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰোঁ ; সেই বাক্যে, বিশ্বাস কৰা যি তোমালোক, তোমালোকৰ মাজত কাৰ্য সাধন কৰে (

1Thessalonians 2:13)। তেতিয়া ই কেৱল বিশ্বাস নহয়। আমাৰ ভিতৰত কাম কৰা বিশ্বাসে, কিয় কাম কৰে? ব্যৱসায়ৰ কথা আহিলে ইয়াৰ ভিতৰত এটা ক্ৰিয়া থাকে। আমি **Bulb** অৰ পৰা পোহৰ দেখিবলৈ পাওঁ আৰু ইয়াৰ ভিতৰত এটা ব্যৱসায়িক শক্তি আছে। তাৰ ভিতৰত ক'ৰবাত পোহৰৰ উৎস। সেই উৎসৰ পৰাই বৈ আছে বিদ্যুৎ। ইয়াক বিদ্যুতৰ প্ৰবাহ বুলি কোৱা হয়, সেইটোৱেই আমাক এই পোহৰ দিয়ে। এইদৰে আমাৰ ওচৰলৈ পোহৰ আহিবলৈ হ'লে ঈশ্বৰৰ বাক্যই বিশ্বাসৰ দ্বাৰা আমাৰ মাজত কাম কৰি থাকিব লাগিব। যেতিয়া আপুনি ৰোমীয়া ৬ পদৰ তৃতীয় পদটো পঢ়িছিল, নতুবা, আমি যিমান লোক খ্ৰীষ্ট যীচুৰ উদ্দেশ্যে বাপ্তাইজিত হলোঁ, সকলোৱে যে তেওঁৰ মৃত্যুৰ উদ্দেশ্যে বাপ্তাইজিত হলোঁ, ইয়াক তোমালোকে নাজানা নে কি ?(Romans6:3) আমি নিশ্চয় বাপ্তিস্ম লোৱাৰ সময়ত এই বাক্য লাভ কৰিছিলোঁ। যীচু খ্ৰীষ্টৰ মৃত্যুত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ মই বাপ্তিস্ম লৈছো। তেতিয়া আমি পাঁচনি পৌলৰ জীৱনত এই ক্ৰুচৰ অভিজ্ঞতাও চাব পাৰো। যীচুৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ শিক্ষা মাৰ্ক ৮ অধ্যায়ৰ ৩৪ পদত পোৱা যায়। পাছে তেওঁ নিজৰ শিষ্যবিলাকে সৈতে লোকসমূহক ওচৰলৈ মাতি কলে , কোনোৱে যদি মোৰ পাছত আহিবলৈ ইচ্ছা কৰে , তেওঁ নিজকে নিজে দমন কৰক , আৰু নিজৰ ক্ৰুচ তুলি লৈ মোৰ পাছে পাছে আহক । (Mark 8:34) তেতিয়া তেওঁ নিজকে ক্ৰুচৰ অংশগ্ৰহণকাৰী বুলি অস্বীকাৰ কৰিব লাগিব। গালাতীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰত পাঁচনিয়ে ক্ৰুচৰ অভিজ্ঞতাক তিনিটা ধৰণে বৰ্ণনা কৰিছে। গালাতীয়াৰ দ্বিতীয় অধ্যায়ৰ ২০ পদ পঢ়ক,

মই খ্ৰীষ্টে সৈতে ক্ৰুচত হত হলোঁ ; মই জীছোঁ বুলিলেও সেয়ে আৰু মই নহয় , খ্ৰীষ্টেহে মোত জীছে ; কিন্তু যি জীৱন এতিয়া মোৰ শৰীৰত আছে , মোক প্ৰেম কৰা , আৰু মোৰ কাৰণে নিজকে সমৰ্পণ কৰা ঈশ্বৰৰ পুত্ৰত কৰা বিশ্বাসতহে মই সেই জীৱন যাপন কৰিছোঁ। (Gal 2:20) সেই বিশ্বাস মোক সোঁৱৰাই দিয়াৰ দৰে মৃত বিশ্বাস নহয়। মোৰ বিশ্বাস। যেতিয়া আমি সেই বিশ্বাস বাক্যৰ দ্বাৰা লাভ কৰো, তেতিয়া ই আমাৰ ভিতৰত কাম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। বৰ্তমান জীৱনত কিমানবাৰ এইটো বনাইছো না জানো। দিনটোত কেইবাবাৰো এই কামটো কৰিবলৈ ওলাইছো। কাৰণ শব্দটো ক'ত? আমি আগতে পঢ়া শব্দটো ক'ত আছে? কথা যদি আমাৰ মুখত আৰু হৃদয়ত থাকে তেন্তে সেয়াই যথেষ্ট নহয়। এই বিষয়ে আমি কথা পাতিব লাগে আৰু ঘোষণা কৰিব লাগে। শব্দৰ মাজত এটা কৰ্তৃত্বশীল শব্দ আছে, লগতে কথিত শব্দটোও আছে, আমাৰ ভিতৰত বাস কৰা শব্দটোও আছে। অধিকাৰৰ শব্দটো আমাৰ কিতাপত আছে। যদি ই তাত আছে তেন্তে আমাৰ বাবে ইয়াৰ কোনো কাম নাই। আমাৰ অন্তৰত যি শব্দ আছে, কথা কোৱা শব্দটো বহুবাৰ আহিছে। ঈশ্বৰৰ দাসে বাক্য কয় আৰু আমি ইয়াক ঈশ্বৰৰ মাত হিচাপে শুনিবলৈ পাওঁ। ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাক আমাৰ ভিতৰৰ বাক্যটো কয়। শব্দটোৱেই কথা কয়। ভিতৰত আমি শুনিব পাৰোঁ। ভিতৰত ঈশ্বৰে আমাক সোঁৱৰাই দিয়া বাক্য আছে। বাহিৰত নকলেও আমাৰ ভিতৰত অনুৰণন হৈ থাকিব। কিন্তু আমি যেতিয়া তেওঁক মাতিম তেতিয়া তেওঁক আপোনাৰ মুখৰ পৰা ওলাই যাবলৈ নিদিব। কিয়নো যিহোচুৱাই যি কৈছে, সেয়া হ'ল বিধানৰ পুস্তকত যি আছে, সেয়া তোমালোকৰ মুখৰ পৰা আঁতৰি নাযাক। তেতিয়া মাজে মাজে আত্মত্যাগৰ দ্বাৰা আমাৰ মুখত আহিবই লাগিব। কেৱল আপুনি মাতিছে নহয়, আত্মত্যাগৰ জৰিয়তে আমাৰ জিভাৰ পৰা আহিলে ই অতিশয় শক্তিশালী হব। কাৰণ আমি সেইটোৱেই শুনো। ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাৰ মুখৰ মাজেৰে কথা কয় আৰু আমি পুনৰ কাণেৰে শুনিবলৈ পাওঁ। কেৱল এয়াই নহয়, কথিত শব্দবোৰ প্ৰায়ে কৰ্মলৈ ৰূপান্তৰিত হয়। ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই পোহৰ হওক, এইটোৱেই কথা কয়। তাৰ পাছত পোহৰ আহিল। গতিকে যিহেতু মই এই কথা কৈছো, কালিৰ পৰা আপুনি কিছুমান শব্দ চিঞৰি থকা নাই, আত্মবলিদানত নিজকে মাতিব লাগে। তেতিয়াহে তেওঁৰ ক্ষমতা থাকিব। গালাতীয়া ৫ অধ্যায়, ইয়াৰ চৌবিশ পদ, আৰু যিবিলাক খ্ৰীষ্ট যীচুৰ , তেওঁবিলাকে মোহ আৰু অভিলাষে সৈতে মাংসক ক্ৰুচত দিলে (Gal 5:24)। যেতিয়া আমি খ্ৰীষ্টৰ ক্ৰুচৰ অংশীদাৰ হ'বলৈ বিশ্বাসত বাপ্তিস্ম লওঁ, তেতিয়া সেই বিশ্বাসৰ কাম আমাৰ মাজত হ'ব লাগিব। যেতিয়া সেই কাৰ্য্য সংঘটিত হয়, তেতিয়া আমি আমাৰ ভিতৰত লাভ কৰা বাক্যটোৱেই বিশ্বাস হৈ পৰে। গালাতীয়া ৬ অধ্যায়, চৈধ্য পদত,

কিন্তু আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ বাজে, আন কোনো কথাত স্নাঘা কৰা মোৰ পৰা দূৰ হওক ; সেই ক্ৰুচৰ দ্বাৰাই জগতখনেই মোলৈ , আৰু মই জগতখনলৈ ক্ৰুচত হত হলোঁ (Gal 6:14) । তেতিয়া আমি গম পাওঁ যে এই শব্দটো সত্য তেতিয়াহে যেতিয়া আমাৰ মাজত পৃথিৱীৰ প্ৰেম কমি যায়। এটা নিৰ্দিষ্ট স্তৰলৈ উঠিলে পাৰ্থিৱ প্ৰেম আমাৰ পৰা আঁতৰি যায়। আমি সেই স্তৰলৈ আহিম য'ত আমি পৃথিৱীখনক আৰু পৃথিৱীৰ সকলো বস্তুকে ভাল নাপাওঁ। সেইটোৱেই হৈছে সৰ্বোচ্চ মানদণ্ড। তেতিয়া আমি সেই লক্ষ্য আমাৰ সন্মুখত দেখা উচিত। শৰীৰৰ কামনা, চকুৰ কামনা আৰু জীৱনৰ অহংকাৰ, আমি সেইবোৰৰ পৰা সম্পূৰ্ণৰূপে মুক্তি পাম। সেই হিচাপে আমি বুজিব পাৰোঁ যে ৰাগৰ কামনা ক্ৰমান্বয়ে ইয়াৰ পৰা মুক্ত হৈ পৰে। একেদৰে আমি বুজিব পাৰো যে খ্ৰীষ্টৰ আত্মা আৰু সত্যৰ আত্মাই আমাৰ মাজত অহৰহ কাম কৰি আছে। প্ৰাৰ্থনাত আমাক সহায় কৰে, বাক্যই আমাক প্ৰকাশ দিয়ে, বাক্য পঢ়িবলৈ আকৰ্ষণীয়, আত্মাত প্ৰেৰণা, তাৰ পিছত আমি এই শব্দবোৰ মনত ৰাখোঁ, ই আমাক বহু বিষয়ত সিদ্ধান্ত লোৱাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ বিষয়ে পৰামৰ্শ দিয়ে। এই পৰামৰ্শৰ মনোভাৱেই আমি ল'বলগীয়া পথটো স্পষ্ট কৰি দিয়ে। কিছুমান ক্ষেত্ৰত বাস্তৱ সময়ত আমাক 'নাই' বুলি কোৱা হয়। তেতিয়া আত্মাই জীয়াই থকা জীৱনটো আমাৰ জীৱনত বাস্তৱত পৰিণত হ'ব। সেইবাবে বাপ্তিস্ম লোৱা আমি সকলোৱে এই সকলো বিশ্বাসত যোগ দি খ্ৰীষ্টত যোগদান কৰিব লাগিব। সেই বিশ্বাস আমাৰ জীৱনত বাস্তৱত পৰিণত হ'ব। নহ'লে মোৰ বিশ্বাস, ধন্যবাদ কোৱাটো সম্ভৱ নহয়। এনে পোষ্ট সৃষ্টি কৰাটো সম্ভৱ নহয়। আমি আমাৰ জীৱনত এই কথাটো কৰ্মত চাবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ। ৰোমীয়া ৬:৪ পঢ়ক এতেকে পিতৃৰ মহিমাৰ দ্বাৰাই যেনেকৈ খ্ৰীষ্টক মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা তোলা হ'ল , তেনেকৈ আমিও যেন জীৱনৰ নতুনতাত চলোঁ , এই কাৰণে বাপ্তিস্মৰ দ্বাৰাই তেৱেঁ সৈতে মৃত্যুৰ উদ্দেশ্যে মৈদামত খোৱা হ'লোঁ (Rom 6:4)। আমি তেওঁক বিশ্বাস কৰিব লাগিব। যেতিয়া তেওঁক সমাধিস্থ কৰা হ'ব, তেতিয়া তেওঁ আৰু ওপৰলৈ নাহে। পাপত মৃত্যুবৰণ কৰি তেওঁক সমাধিস্থ কৰা হ'ল। আৰু কেৱল সেয়াই নহয়, আমি বহুদিন জীয়াই থাকিব লাগিব। তেওঁক যদি পুতি খোৱা হয়, কিন্তু নতুনকৈ নাথাকে, তেন্তে যি খান্দিছে সেয়া ওপৰলৈ আহিব। ইতিমধ্যে সকলো আছে। এতিয়া এনেকৈ নিশ্চল হৈ পৰি আছে। কিন্তু এই নতুন মানুহজন নাথাকিলে হঠাৎ মূৰটো ওপৰলৈ তুলিব। তেতিয়া আমি জীৱনৰ নবীকৰণত খোজ দিব লাগিব। সেই জীৱনৰ নবীকৰণত চলিবলৈ আত্মাৰ আঙুকাৰীতাৰ জীৱন লাগে। আত্মা আৰু জীৱন। বাক্য জীৱিতভাৱে গ্ৰহণ কৰা হয়, আত্মাই আমাক জীৱনলৈ লৈ যায়।

তেতিয়া আহ্বানটো ভাল বুলি ধৰিব লাগে।

হে প্ৰভু মোক এই জীৱন দিয়া। পুৰণা মানুহজনক কবৰ দিব লাগিব আৰু নতুন মানুহজনক আত্মাত জীয়াই থাকিব লাগিব। তাৰ পিছত আমি ৰোমীয়া ৬ অধ্যায়, ৬ পদত পঢ়াৰ দৰে আমি এটা অতি শক্তিশালী বাক্য পাওঁ। আমি যেন আৰু পাপৰ দাস নহওঁ, এই কাৰণে পাপৰ দেহ বিনষ্ট হ'বলৈ, আমাৰ পুৰণি পুৰুষক তেৱেঁ সৈতে ক্ৰুচত দিয়া হল, ইয়াক আমি জানো (Romans 6:6)। ইয়াত আমি জানো, বাক্যটো চাওক। জনাটো মানে আমাৰ মাজত এক হ'বলৈ লিখা হৈছিল। আমি পঢ়িলে আমাৰ লগত লাগি থাকে। আমি যেতিয়া অনবৰতে কিছুমান বিশেষ কথা পঢ়ো আৰু চিন্তা কৰো আৰু সদায় শুনি থাকোঁ তেতিয়া আমি তাৰ মাজত সোমাই যাওঁ। মানে শিক্ষা আমাৰ ভিতৰত থাকিব লাগে। বহু ধৰ্মীয় লোক আৰু দলৰ একাংশ সদস্যই এসময়ত তেওঁক চাইবেৰিয়াৰ কাৰাগাৰত বন্দী কৰি ৰাখিছিল আৰু তেওঁৰ দলৰ মতাদৰ্শ অনবৰতে ৰেডিঅ'ত শুনা গৈছিল। এই বন্দীসকল আছিল ইয়াৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিয়া এটা গোট। কিন্তু তেওঁলোকে আইডিয়া উলিয়াই আনে, আৰু তেওঁলোকে ইয়াক মাংসপেশী কৰি তোলাটো চাবলৈ সঁচাকৈয়ে মজা লাগে। যেন ক'ব যে যেতিয়া তেওঁলোকে অবিৰতভাৱে শুনিবলৈ আৰু চিন্তা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব তেতিয়া তাত থকা ধাৰণাবোৰ তেওঁলোকৰ মনত লাগি থাকিব। ঈশ্বৰৰ বাক্য সকলোতকৈ ওপৰত। যেতিয়া আমি অহৰহ ঈশ্বৰক বিচাৰো যেতিয়া আমি বাক্যটো পঢ়ি তাৰ ওপৰত ধ্যান কৰি নিজৰ মাজত লওঁ, তেতিয়া সেই বাক্যই আমাৰ হৃদয়ত ডাঙৰ পৰিৱৰ্তন আনিব পাৰে। আমাৰ চিন্তাধাৰা সম্পূৰ্ণৰূপে সলনি হ'ব। আমি সলনি হ'বলৈ আৰম্ভ কৰোঁ। যদি বাক্যই আমাৰ মাজত ইমানখিনি কাম নকৰে তেন্তে আমি হয় বাক্যটো পঢ়া নাই, নহয় অনুষ্ঠানটোৱেই হ'ব জীৱন, অৰ্থাৎ জীৱন নহয়। ৰোমীয়া ৬:৬ - আমি যেন আৰু পাপৰ দাস নহওঁ, এই কাৰণে পাপৰ দেহ বিনষ্ট হ'বলৈ, আমাৰ পুৰণি পুৰুষক তেৱেঁ সৈতে ক্ৰুচত দিয়া হল, ইয়াক আমি জানো (Romans 6:6)। তেতিয়া আমি এই প্ৰতিকাৰৰ ওচৰলৈ অহা উচিত। পুৰণি মানুহজনক ক্ৰুচত দিয়া হ'ল আৰু তেওঁ নহয়। আমি সেই স্তৰলৈ অহা উচিত। সেইবাবেই শিষ্যবিলাক যোৱা নাছিল। আমি প্ৰভুৰ বাক্যত পঢ়িবলৈ পাওঁ যে যেতিয়া সকলোৱে গৈছে তেতিয়া আপুনিও যাব পাৰে। যোহনৰ শুভবাৰ্তাৰ ষষ্ঠ অধ্যায়ৰ ৬৬, ৬৭ পদ। তাৰে পৰা তেওঁৰ অনেক শিষ্য উলটি গল, তেওঁৰ লগত আৰু অহা - যোৱা নকৰিলে। এতেকে যীচুৱে বাৰ জন পাঁচনিক কলে, তোমালোকেও যাবলৈ ইচ্ছা কৰা নে? (John 6:66 - 67) আজি যদি এনেকুৱা হ'লহেঁতেন তেন্তে আমি সকলোৱে ভৰিৰ ওপৰত উঠিলোঁহেঁতেন,

"অ', নাযাবা" নে এনেকুৱা এটা শব্দ দিয়া? নিদিব। যদি তেওঁ আঁতৰি যায়, তেতিয়া দুখ হ'ব, কাৰো হৃদয়ত আঘাত নিদিব, কষ্ট নকৰিব, সেই শব্দবোৰ দিয়ক যিবোৰ সকলোৱে ভাল পায়, আজি মাত্ৰ ইমানবোৰ ভাষণ আছে। যোহনৰ শুভবাৰ্তা ৬৮, ৬৯ পদ, ছয় অধ্যায় চিমোন পিতৰে তেওঁক উত্তৰ দিলে, হে প্ৰভু, আমি কাৰ ওচৰলৈ যাম? অনন্ত জীৱনৰ কথা আপোনাৰহে আৰু আপুনি যে ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ জনা, ইয়াকে আমি বিশ্বাস কৰি জানিছোঁ। (John 6:68-69)। গতিকে জনাটো এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ, অতি শক্তিশালী শব্দ। গতিকে আমি এই পদবোৰ পঢ়িলে এই বাক্যটো আমাৰ হৃদয়ত লাগি থকা উচিত। আমাৰ সেই বাক্যটো থাকিব লাগে। আমি সেই বাক্যৰ স্বভাৱত থাকিব লাগিব। আমি যিজন বাক্যই কয়, আমি সেইজন হ'ব লাগিব। আমি জানো যে তেওঁক তেওঁৰ লগত ক্ৰুচত দিয়া হৈছিল। এইদৰে মৃতসকলে পাপৰ পৰা মুক্ত হয়। ইংৰাজীত স্বাধীনতা বুজা এটা শব্দ। ই স্বাধীনতাৰ শব্দ, মুক্তিৰ নহয়। এইদৰে মৃতসকলে পাপৰ পৰা মুক্ত হয়। ইয়াত এই অধ্যায়ত স্বাধীনতা দুটা বা তিনিটা ঠাইত লিখা হৈছে। সেই শব্দবোৰ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ শব্দ। ৰোমীয়া ৬ অধ্যায় ১০ পদত প্ৰভু যীচুৰ বিষয়ে কোৱা হৈছে। কাৰণ তেওঁ যি মৃত্যু ভোগ কৰিলে, তাক পাপৰ উদ্দেশে এবাৰতেই ভোগ কৰিলে; কিন্তু তেওঁ যি জীৱন ভোগ কৰিছে, তাক ঈশ্বৰৰ উদ্দেশে ভোগ কৰিছে (Romans 6:10)। পিতৃৰ কাম এতিয়াও বাকী আছে। বহুতো পুত্ৰক গৌৰৱৰ দিশে লৈ যোৱা এটা পৰিচৰ্যা। ৰোমীয়া ৬ অধ্যায়, ১১ পদ, সেই দৰে তোমালোকেও খ্ৰীষ্ট যীচুত নিজক পাপৰ উদ্দেশে মৰা, কিন্তু ঈশ্বৰৰ উদ্দেশে জীয়া বুলি গণ্য কৰা (Romans 6:11)। আমি যেতিয়া জ্ঞানত উপনীত হওঁ তেতিয়াহে আমি নিজকে উপস্থাপন কৰিব লাগিব। গণনা এটা সামৰিক শব্দ। গতিকে কোনে যুদ্ধলৈ যাব? তেতিয়া এটা স্তম্ভ আহিব আৰু যাব, তাৰ পিছত তেওঁলোকৰ গণনা হ'ব। এক, দুই, তিনি গণনা কৰি সেই সৈন্যক গণনা কৰা সেইটো কিয়? ঘৰলৈ নাযায়, পত্নীৰ ওচৰলৈ নাযায়, সন্তানৰ ওচৰলৈ নাযায়, যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ যায়। গতিকে গণনাৰ কথা আহিলে আমি উৎসৰ্গা কৰা জীৱন। আপুনি আৰু আমাৰ বাবে নাথাকে। আপুনি নিজকে কয় যে আপুনি আৰু নিজৰ বাবে নাথাকে। আপোনাৰ আবেগ, আৰু ইচ্ছা নাই। আপুনি পাপৰ বাবে মৰে আৰু তাৰ পিছত খ্ৰীষ্ট যীচুত ঈশ্বৰৰ বাবে জীয়াই থাকে। এইটো এটা ডাঙৰ সমৰ্পণ। ৬ অধ্যায়ত মহান সমৰ্পণৰ অধ্যায়। জ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰখন আনিবলৈ। ইয়াৰ ভিত্তিত আত্মসমৰ্পণ কৰক। বাৰৰ পৰা চৈধ্য পদলৈকে সেই বশৱৰ্তী হোৱাৰ ক্ষেত্ৰ। আমি মনত ৰাখিব লাগিব যে আমি শৰীৰৰ অংগ।

আমাৰ মাংস পাপৰ অধীন আৰু পাপৰ বিধান আমাৰ মাংসত লিখা হৈছে। সেইবাবেই কোনো কষ্ট নকৰাকৈয়ে পাপ আমাৰ শৰীৰৰ অংগত প্ৰৱেশ কৰে। কোনো প্ৰচেষ্টা নাই আৰু আহি আছে। কাৰণ পাপৰ বিধান আমাৰ শৰীৰৰ অংগবোৰত আছে। তাৰ পিছত পাঁচনিয়ে ইয়াত আমাক কৈছে যে আমি ইয়াক জয় কৰিব লাগিব ৰোমীয়া ৬ অধ্যায়, ১২ পদ এতেকে তোমালোকে শৰীৰৰ অভিলাষৰ বশ হবলৈ, তোমালোকৰ মৰ্ত্য শৰীৰত পাপক ৰাজত্ব কৰিবলৈ নিদিবা (**Romans 6:12**)। আমি যেতিয়া শাসন কওঁ, তেতিয়া পাপ আমাৰ ভৰিৰ ওপৰত আহি কয়, "অ", আকৌ পাপ কৰোঁ আহক।" পাপে আমাৰ চকুৰে কওক বা কাণেৰে কওক, জিভাক কোৱাৰ প্ৰয়োজন অনুসৰি কথা কওক, আমাৰ কোনো অসুবিধা নাই, ঠিক তেনেকৈয়ে আহি আছে। ভাষণত এনেদৰে পি এইচ ডি লোৱা হয়। কোনো পি এইচ ডিৰ প্ৰয়োজন নাই কাৰণ যেতিয়ালৈকে পাপে শাসন কৰিব তেতিয়ালৈকে ই আমাৰ শৰীৰৰ অংগবোৰত আধিপত্য বিস্তাৰ কৰি থাকিব। পাপে আমাক দাসত্বত বনাব। হয়, পাঁচনি পৌলে কোৱাৰ দৰে মই এজন দুৰ্ভগীয়া ব্যক্তি। ৰোমীয়া ৬ অধ্যায়, ১৩ পদ আৰু নিজ অঙ্গ - প্ৰত্যঙ্গবোৰক অধাৰ্মিকতাৰ সঁজুলি স্বৰূপে পাপলৈ সমৰ্পণ নকৰিবা; কিন্তু নিজকে মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা জীৱিত বুলি ঈশ্বৰলৈ, আৰু নিজ নিজ অঙ্গ - প্ৰত্যঙ্গবোৰক ধাৰ্মিকতাৰ সঁজুলি স্বৰূপে ঈশ্বৰলৈ সমৰ্পণ কৰা (**Romans 6:13**)। আমি সিদ্ধান্ত ল'ব লাগিব, ঈশ্বৰৰ আগত কথা ক'ব লাগিব। ইয়াৰ বাবে ঈশ্বৰে মোক অনুগ্ৰহ দিয়ক, এই কামটো কৰিবলৈ মোক আত্মাৰ শক্তিৰ প্ৰয়োজন। ভূতৰ ওপৰত কৰ্তৃত্ব বিষয়টোত আছে। আমি সুধিবও নালাগে। আমাৰ অংশবোৰ যেতিয়া আমাৰ শৰীৰটো পোন হ'ব তেতিয়া ঈশ্বৰৰ কৃপা ভিতৰৰ পৰা বৈ আহিবলৈ আৰম্ভ কৰিব। এইটো প্ৰভুৱে মোক বছৰ বছৰ আগতে শিকাইছিল। এই পিটচাৰটো পোনে পোনে হওক আৰু মই পিটচাৰটো ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ দিয়ক। সেইবাবেই আমি ভগৱানৰ আগত থকা উচিত। সেৱা খণ্ডত থকাসকলে ইতিমধ্যে ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা বহি আছে। ঈশ্বৰে আমাক সহায় কৰক কাৰণ আমি এখন ডাঙৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছো। এয়া যুদ্ধ। আৰু ঈশ্বৰে নকৰক, ই কেৱল ধেমালি। এয়া প্ৰকৃত যুদ্ধ। তেতিয়া প্ৰভুক এই কথা বুজিব পৰা বহুতো মানুহৰ প্ৰয়োজন। বিবেক আৰু বিচ্ছিন্নতাত সফল জীৱন কটাবলৈ এটা দলৰ প্ৰয়োজন। অজুহাত দেখুৱাই দিয়াসকলৰ বাহিৰে তেওঁলোকক অন্তৰ্ভুক্ত কৰা নহ'ব। ক'ত আছে নাজানো। সকলোৰে অজুহাত। ইয়াৰ কোনো অজুহাত নাই। কি শব্দ লিখা হৈছে এটা গোট মানিবলৈ সাজু।

আগবাটি অহা উচিত। হে ঈশ্বৰ, মোক ইয়াত গণ্য কৰা, আৰু তুমি যি মৃত্যুৰ পিছত জীয়াই থাকে, মৃত্যু আহে। মাংস অনুসৰি দায়ুদৰ শৰীৰত জন্মগ্ৰহণ আৰু মৃত্যু হোৱা যীচু খ্ৰীষ্টই পবিত্ৰতাৰ আত্মাৰ সম্পৰ্কত ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হ'বলৈ সংকল্পবদ্ধ হৈছিল। আপুনি এনেদৰে জীয়াই থকাৰ সময়ত আপোনাৰ অংগবোৰক ঈশ্বৰৰ আগত ধাৰ্মিকতাৰ অস্ত্ৰ হিচাপে উপস্থাপন কৰা উচিত। এইটো এটা প্ৰাৰ্থনা।

প্ৰতিদিনে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ আহক। তাৰ পিছত শৰীৰৰ অংগবোৰৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ সোঁৱৰাই দিয়ে। আমি শৰীৰক পুষ্টি দিওঁ কিছুমান মানুহে ৰাতিপুৱা ব্যায়াম কৰে। ভাল সময়। এক মাইল আৰু দুমাইল খোজ কঢ়াৰ সময়ত শৰীৰৰ অংগসমূহৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত। হে প্ৰভু, মোৰ শৰীৰৰ সকলো অংগক ধাৰ্মিকতাৰ বশ কৰিবলৈ মোক সহায় কৰক। ইতিমধ্যে হয়তো পাপৰ এটা অঞ্চল আছে আৰু মই মোৰ দাসক নম্ৰ কৰি দিওঁ যাতে মই তাৰ বশৱৰ্তী নহওঁ। এই প্ৰাৰ্থনাত বৰ শক্তি আছে। যেতিয়া আমি এইবোৰ কথা বুজি পাওঁ আৰু এই জ্ঞানৰ আধাৰত প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, তেতিয়া সেই প্ৰাৰ্থনাত অতিশয় শক্তি থাকে। আমি আমাৰ জীৱনত এই বাক্যৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি পোহৰৰ মাজলৈ য'তেই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, সেই পোহৰৰ কামবোৰ প্ৰকাশ পাব। কেৱল এয়াই নহয়, এই কথাটো আমি সদায় মনত ৰাখোঁ। তেতিয়া আমি ৬ অধ্যায়টো পাহৰিব নোৱাৰো। আমি যদি ৰাতিপুৱা এবাৰ খোজ কাঢ়ি থাকোঁতে কওঁ, যদি আমি ইয়াৰ বিষয়ে চিন্তা আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, তেন্তে ইতিমধ্যে আমাৰ ভিতৰত আছে। মই কোৱা নাছিলো যে আপুনি সকলো পোষ্ট নেদেখাকৈ পঢ়ে। ইয়াৰ আধ্যাত্মিক বাৰ্তা আমাৰ সকলোৰে ভিতৰত থাকিব লাগে। ইয়াৰ ওপৰত পুনৰ ধ্যান কৰা উচিত। ইয়াৰ বাবে আমি প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত। এইদৰেই বাক্য আমাৰ জীৱনত ব্যৱহাৰিক হৈ পৰে। ৰোমীয়া ৬ অধ্যায়, ১৪ পদ কিয়নো তোমালোকৰ ওপৰত পাপে প্ৰভুত্ব নকৰিব ; কাৰণ তোমালোক বিধানৰ অধীন নোহোৱা, অনুগ্ৰহৰহে অধীন হৈছা (Romans 6:14)। তেতিয়া বিশ্বাসৰ দ্বাৰা মুক্ত হয় অতীতৰ পাপৰ ক্ষমাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ কৃপা লাগে। কিন্তু ইয়াত এই কৃপাৰ পথাৰখনেই হৈছে মহান সমৃদ্ধিৰ পথাৰ। কৃপাৰ অধীনত জীৱন। ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহে আমাৰ অতীতৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰে, অৰ্থাৎ আমি সেই অনুগ্ৰহৰে পৰিপূৰ্ণ হওঁ যেতিয়া ই কোনো ঐশ্বৰিক ক্ষেত্ৰত কাম কৰে আৰু অনুগ্ৰহৰ বশৱৰ্তী হওঁ। এই দুয়োটাৰে পাৰ্থক্য। দ্বিতীয়টো হ'ল আমি ঈশ্বৰৰ কৃপাৰ অধীনত নাই। যেতিয়া আমি আমাৰ পাপ স্বীকাৰ কৰোঁ আৰু বিশ্বাসৰ বাস্তৱ্য লাভ কৰো, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহে আমাৰ অতীতৰ সকলো পাপৰ পৰা ক্ষমা কৰে। লগতে, ই আমাক ন্যায্যতা প্ৰদান কৰে। ঈশ্বৰত বাস কৰা অনুগ্ৰহ।

কিন্তু ইয়াত আমি সেই অনুগ্রহৰে ভৰি পৰিছো যেতিয়া আমি অনুগ্রহৰ অধীনত কওঁ, যেতিয়া আমি দখল বুলি কওঁ। অনুগ্রহ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ প্ৰচুৰতা। তেওঁ অনুগ্রহ আৰু সত্যৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহই আমাৰ ওপৰত কাম কৰে। মোৰ কথাটো কিমানজনে বুজি পালে? যেতিয়া আমি আমাৰ পাপ স্বীকাৰ কৰোঁ আৰু বিশ্বাসৰ বাপ্তিস্ম লওঁ, তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁৰ অনুগ্রহৰ দ্বাৰা অতীতৰ পাপ ক্ষমা কৰে। তেতিয়া ইয়াক অপৰাধমূলক ন্যায় বুলি কোৱা হ'ব কিন্তু বাইবেলৰ ই কোনো শব্দ নহয়। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহে যেতিয়া আমি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত হওঁ, তেতিয়া আমাৰ পাপবোৰ আঁতৰাই পেলায়। আমি সেই ঈশ্বৰৰ কৃপা পোৱা উচিত। যেতিয়া আমি তেজৰ পৰা মুক্ত হওঁ, হৃদয়ত তেজ ছটিয়াই দিয়া হয়, এয়াই পৰৱৰ্তী পদক্ষেপ, কিমানজনে বুজি পালে? ইস্ৰায়েলীসকলে বিচনা আৰু জোপোহাত তেজ বোৱাইছিল আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত কোনো তেজ ওলোৱা নাছিল। কিন্তু যেতিয়া তেওঁলোকে প্ৰতিশ্ৰুতি পালন কৰিম বুলি কয়, তেতিয়া সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ নামত তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকৰে ওপৰত তেজ বোৱাই দিয়ে। ই তেওঁলোকৰ ব্যক্তিগত শুদ্ধিৰ বাবে সেই তেজ শৰীৰত ছটিয়াই দিয়ে। সেইটোৱেই হৈছে নতুন নিয়ম বা তেজৰ বিধান। আমি ঈশ্বৰৰ আগত এই বিচাৰবোৰলৈ আহোঁ যেতিয়া ক্ৰুচৰ তেজে সেই বিধানখনক এটা এটাকৈ তুলি লৈ আমাক ক্ষমা দিয়ে। যেতিয়া মই কওঁ, 'মই বাক্যৰ দ্বাৰা জীয়াই থাকিব বিচাৰো পিতৃ' সেইটো এটা শক্তিশালী স্তৰ। এই কথা কিমানজনে বুজি পায়? আমাৰ জীৱনত ব্যক্তিগতভাৱে ঘটে। দ্বিতীয়টো হ'ল পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্তৰ বাবে পিতৃক আগবঢ়োৱা তেজ। তাক প্ৰায়শ্চিত্ত বোলা হয়। কিন্তু আমি পিতৃৰ পত্ৰত দেখিবলৈ পাওঁ যে তেওঁক তেজ ছটিয়াবলৈ নিৰ্বাচিত কৰা হৈছিল। তেতিয়া আমি সেই তেজৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখিব লাগিব আৰু সেই পবিত্ৰজনৰ ওচৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰিব লাগিব, যাতে মই এই প্ৰতিজ্ঞা পালন কৰিব পাৰো। এইটোৱেই হৈছে বলিদানৰ নিয়ম। গতিকে কোনোবাই ঈশ্বৰৰ বাক্যৰে বলিদানৰ ব্যৱস্থা কৰিছেনে? যেতিয়া মোচিয়ে ইস্ৰায়েলীসকলে প্ৰতিজ্ঞা পালন কৰিব লাগে বুলি ক'লে, তেতিয়া মোচিয়ে প্ৰত্যেকৰে ওপৰত তেজ ছটিয়াই ক'লে যে এইটোৱেই বিধান। তেওঁৰ পবিত্ৰতাক লওঁতে আমি এই কথা বুজিব লাগিব। বছৰ বছৰ ধৰি মই নাজানিছিলো কিন্তু, তেতিয়াই বুজিলোঁ। প্ৰভুৱে কৈছিল যে মই যেতিয়া সেই পবিত্ৰ ভোজন দিওঁ তেতিয়া নতুন নিয়ম মোৰ তেজত আছে। আমি সেইটোকে নতুন নিয়ম হিচাপে গঢ়ি তোলা উচিত। আমি যেতিয়া সেই নতুন নিয়মটো কওঁ, তেতিয়া এই কথাবোৰ আমাৰ হৃদয়ত লিখা হ'ব লাগিব। গতিকে কি?

হৃদয়ত লিখিব লাগে। যদি লিখিব লাগে তেন্তে ঈশ্বৰৰ লগত ইয়াৰ নিয়ম থাকিব লাগিব। পবিত্ৰ, মই এই শব্দৰে জীয়াই আছো। অৰ্থাৎ বাপ্তিস্ম লোৱাৰ পিছত আমি বহুবাৰ এই সিদ্ধান্ত ল'ব পাৰোঁ। যেতিয়া ইয়াৰ ওপৰত নামি আহে, ইয়াৰ মুক্তিসমূহ বহুস্তৰীয়া। সেই মুক্তি আহিলে আমি পুনৰ পোষ্ট কৰি আছো। আমি গম পোৱা নাছিলো যে সেই সময়ত আমাৰ তেজৰ স্পৰ্শও হৈছে। ই এক উৎকৃষ্টতাৰ উপহাৰ। ঠিক তেনেদৰে আমাৰ প্ৰৱেশ কৰা তেজৰ দ্বাৰাই পবিত্ৰ স্থানত প্ৰৱেশ কৰা হয়। সেই অনুগ্ৰহৰ কাৰ্য্যটোৱেই হৈছে আমাৰ মাজত কৃপাৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱাৰ অৱস্থা। বিশ্বাসৰ দ্বাৰা দোষমুক্ত হোৱাসকলৰ ক্ষেত্ৰতো একেই কথা। ইংৰাজীত

justification is the same word as righteousness not at all justification [blame] আমি সেই শব্দটোত কি বুজিব

লাগিব ঈশ্বৰৰ সেই ধাৰ্মিকতাত, ঈশ্বৰে আমাক শাস্তি নিদিয়াকৈ অতীতৰ পাপৰ পৰা মুক্ত কৰিব। তেতিয়া আমি যদি সেই ক্ষেত্ৰত দৃঢ়ভাৱে প্ৰতিষ্ঠিত হওঁ, তেন্তে ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা আমাৰ মাজত প্ৰচুৰ হ'ব। ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা যে সেই সময়ত আমাৰ মাজত আহিছিল সেয়া সন্দেহজনক। মই সেইটো বিতৰ্ক নকৰো কিন্তু যেতিয়া আহিব,

তেতিয়া ই অনুগ্ৰহৰ প্ৰচুৰতাত নহয়, আমি ইয়াক গ্ৰহণ কৰি ল'ব লাগিব। মানে ন্যায্যৰ পিয়াহ। তাৰ পিছত যেতিয়া কোনোবাই গুৰুত্বসহকাৰে জীয়াই থকাৰ প্ৰয়োজন হোৱা অঞ্চল এটালৈ আহে তেতিয়াহে উপলব্ধি হয় যে তেওঁক অনুগ্ৰহৰ পূৰ্ণতাৰ প্ৰয়োজন।

ইয়াৰ পৰা আমি ধাৰ্মিকতাৰ প্ৰচুৰতা আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ প্ৰচুৰতা শিকিছো। তেতিয়াহে আমি এটা সফল জীৱন যাপন কৰিব পাৰিম। সেই সময়ত আমি ইয়াৰ বাবে ভিক্ষা বা প্ৰাৰ্থনা কৰি আছো। আমি যেতিয়া এক বৃহৎ প্ৰয়োজনৰ সন্মুখত কৰিম তেতিয়া ই এক বাস্তৱ।

আমি একো নাপাওঁ যেতিয়া আমি কোনো উদ্দেশ্য নথকা জীৱন এটা কটাওঁ, গম নোপোৱাকৈ, আমি য'তেই যাওঁ, যুঁজ দিওঁ, গান গাই কওঁ আৰু কওঁ যে আমি পৰিত্ৰাণ পাইছো আৰু বাপ্তিস্ম লৈছো। আমি তাৰ বাবে বহি থকা নাই, ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা আমি অনুভৱ কৰা নাই। আমি এই ধাৰণাৰে পৰিচালিত হওঁ যে যেতিয়া আমি প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰো তেতিয়াহে ইয়াক পাব পাৰি। এইটো যেতিয়া

যেতিয়া আমি ইয়াৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰো, তেতিয়া কেৱল আমিহে এই ধাৰণাৰে পৰিচালিত হওঁ যে আমি কেৱল ইয়াক পাব পাৰো। যেতিয়া আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত ইয়াৰ প্ৰয়োজন হয় তেতিয়াহে আমি প্ৰতিটো খোজৰ কথা ভাবো আৰু ইয়াৰ বাবে আমি কি কৰা উচিত? যিসকলে চাব লাগে তেওঁলোকক দেখা। কৰিবলগীয়া কামবোৰ কৰক।

কোৱাৰ দৰে আধ্যাত্মিক জীৱনৰ যিহেতু ই এক অদৃশ্য ক্ষেত্ৰ, আমি যেতিয়া এটা জীৱন আনটো ফালে দৃশ্যমান ক্ষেত্ৰত কটাওঁ, তেতিয়া আনটো জীৱনৰ বিষয়ে আমাৰ কোনো জ্ঞান নাথাকে। তাৰ পিছত সেই সজাগতা আহিলে আমি গম পাওঁ যে মন্ত্ৰণালয় চাৰিওফালৰ অঞ্চলত আছে। যদি আমি পবিত্ৰতাৰ ক্ষেত্ৰত আছো তেন্তে আমি সেৱা কৰিব পাৰো। তেতিয়া আমি চেনিটিৰ বাবে কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰিম। তাৰ পিছত আমি ইয়াৰ বাবে হাহাকাৰ কৰোঁ যেতিয়া জীয়াই থকাৰ অৰ্থ কি আৰু আমাক নিযুক্ত কৰা কামৰ বিষয়ে আধ্যাত্মিক বুজাবুজিৰ কথা আহে। আমি যি সংগ্ৰহ কৰি আছো নিজকে গণনা কৰি। তাৰ পাছত যিহোৱা ঈশ্বৰে আমাক সেই অঞ্চললৈ লৈ আহিল।

যেতিয়া আমি এই কাম কৰো তেতিয়া আমি অনুগ্ৰহৰ অধীনত আছো। আমি এবাৰ অনুগ্ৰহৰ অধীনত থাকিলে, পাপৰ আমাৰ জীৱনৰ ওপৰত আৰু আধিপত্য নাথাকে। ইয়াৰ বাবে আমি জমা দিব লাগিব। ৰোমীয়া ৬:১৫ তেন্তে কি ? আমি বিধানৰ অধীন নহৈ অনুগ্ৰহৰ অধীন হোৱাৰ কাৰণে পাপ কৰিব পাওঁ নে ? এনে নহওক (Romans 6:15)। ১৫ অধ্যায়ত পাঁচনিয়ে এটা পদ উচ্চাৰণ কৰি কৈছিল যে য'ত পাপৰ প্ৰচুৰতা আছে, অনুগ্ৰহৰ প্ৰচুৰতা আছে, তাত সমস্যা আছে। কোনোবাই মোক এটা প্ৰশ্ন সুধিলে, অনুগ্ৰহৰ অধীনত থকাৰ অৰ্থ এইটো নেকি যে পাপ কৰিলে কোনো ক্ষতি নহয়? মই নাজানো, ৰোমীয়া ৬:১৫ গতিকে আমি যদি পাপ কৰোঁ কাৰণ আমি বিধানৰ অধীনত নহয় কিন্তু অনুগ্ৰহৰ অধীনত আছো? একেবাৰে নহয়। পাপে আমাক আয়ত্ত কৰিবলৈ দিয়া নহয় আৰু পাপে আমাক জয় কৰিব পাৰে। ইয়াৰ পৰা মুক্ত হোৱাটোৱেই আমাৰ আস্থান। ৰোমীয়াৰ ৬ অধ্যায়ৰ ১৬ পদটো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। মৃত্যুৰ কাৰণে পাপৰ, নাইবা ধাৰ্মিকতাৰ নিমিত্তে আঞ্জা পালনৰ, এই উভয়ৰ যিটোত তোমালোকে নিজক আঞ্জা- পালনৰ অৰ্থে দাসস্বৰূপে সমৰ্পণ কৰা, সেইটোৰ আঞ্জা পালন কৰি যে তাৰ দাস হোৱা, ইয়াক তোমালোকে নাজানা নে? (Romans 6:16) ধাৰ্মিকতাৰ অন্ত নাজানা প্ৰশ্নটো কি পুনৰ? এই কথা আমাক সোধা হয়। এই কথা মই নাজানিছিলো। সেইবাবেই মই সমৰ্পণ কৰা নাছিলো। কিন্তু আপুনি ইয়াত যি কৈছে সেয়া হ'ল আপুনি নিজকে দাস হ'বলৈ উৎসৰ্গা কৰে। আমি দাস হিচাপে ঈশ্বৰৰ বাক্য পালন কৰিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ নেকি? এই প্ৰশ্নটো মোক সোধা হৈছিল। এইখিনি পঢ়ি থাকোঁতে মই এই ধন জমা কৰিছিলোঁ নেকি? কিছূমান অনুবাদত এই শব্দটো হৈছে দাস। দাস হিচাপে মই ঈশ্বৰৰ বাক্য পালন কৰিবলৈ নিজকে প্ৰতিশ্ৰুতি দিছোনে? যদি আপোনালোকৰ কোনোৱেই জমা দিয়া নাই,

তেন্তে এতিয়াই সময়। এতিয়াই জমা দিয়ক। হে প্ৰভু, মই তোমাৰ বাক-পালক দাস। তোমাৰ আঞ্জা পালন কৰাজন দাস। আমি যিসকলৰ আঞ্জা পালন কৰোঁ তেওঁলোকৰ দাস। যদি আমি পাপৰ আঞ্জা পালন কৰো তেন্তে আমি পাপৰ দাস। আমি যদি ধাৰ্মিকতা পালন কৰোঁ, তেন্তে আমি ধাৰ্মিকতাৰ দাস। তাৰ পিছত দুটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা। এটা হ'ল আমি যাৰ আঞ্জা পালন কৰোঁ, তেওঁলোকৰ দাস। যদি পাপৰ, তেন্তে তেওঁলোক পাপৰ দাস। কিন্তু প্ৰথম কথাটো হ'ল আমি যদি ধাৰ্মিকতাৰ দাস হ'ব বিচাৰো বা ঈশ্বৰৰ বাক্য পালন কৰিব বিচাৰো, তেন্তে দাস, মই নিজকে দাস হিচাপে উপস্থাপন কৰিছো। যেতিয়া তেওঁ দাস বুলি কয়, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ মালিকে কোৱা কথাবোৰ মানি চলে। কোনো প্ৰশ্নই উত্থাপন নহয়। গোটেই দিনটো পথাৰলৈ গৈ পৰিশ্ৰম কৰা চাকৰজনক মালিকে ক'বনে, নামি আহি তোমাক পানী খাবলৈ দিয়া? নাই, ইয়ালৈ আহিলে মালিকৰ ভৰি কোনে ধুই? দাসজনে ধুই আছে, লুকে সোতৰ অধ্যায়ত, দশম পদত কোৱাৰ দৰে। সেইদৰে, তোমালোককো যি যি আঞ্জা কৰা হৈছে, সেই সকলোকে কৰি এঁটাই, আমি অনুপযোগী দাস, আমাৰ যি কৰ্তব্য, তাকেহে কৰিলোঁ, এই কথা কবা (Luke 17:10)। কোনো পুৰস্কাৰ নাই। কোনো অপৰাধবোধ নাই, কোনো গুণগুণনি নাই, তেওঁ কালিৰ প্ৰকৃত দাস। গতিকে কোনো দাসৰ প্ৰশ্ন নাই যেতিয়া মই এই পদটো পঢ়িম মই ইয়াক অনুসৰণ কৰিম। মই অনুসৰণ কৰিব বিচাৰো। আত্মাই মোক সহায় কৰিব মই সত্যৰ আত্মাত মোৰ প্ৰভু হয়। সেইজন মই সেইজন মই গতিকে কিমানজন দাস হৈ পৰিল? আমাৰ বেছিভাগৰে নিজৰ ছবি অংকন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত laid back মনোভাৱ থাকে। প্ৰভু, যেতিয়া সম্ভৱ হয়, তেতিয়া মোক ইয়াৰ প্ৰয়োজন। আমি বাক্যটো পঢ়ো। মোৰ যে ভাল নালাগে এনে নহয়। য'তেই যাওঁতে পঢ়ক। নতুন ধাৰণা এটা এতিয়াও উপলব্ধ নোহোৱা এটা ধাৰণা। কালি ইয়াত বহি থাকোঁতে ঈশ্বৰে দিয়া এটা ধাৰণা। কিমান মুখামি যে কোনেও কেতিয়াও শুনা নাই। এইবোৰৰ কোনোৱেই বাক্য মানি চলিব নালাগে। তাৰ পিছত কোনে বশ কৰে ৰোমীয়া ছয় অধ্যায়, ষোল্ল পদ মৃত্যুৰ কাৰণে পাপৰ, নাইবা ধাৰ্মিকতাৰ নিমিত্তে আঞ্জা পালনৰ, এই উভয়ৰ যিটোত তোমালোকে নিজক আঞ্জা-পালনৰ অৰ্থে দাসস্বৰূপে সমৰ্পণ কৰা, সেইটোৰ আঞ্জা পালন কৰি যে তাৰ দাস হোৱা, ইয়াক তোমালোকে নাজানা নে?(Romans 6:16)। ভিতৰৰ পৰা অহা মাতটোহে। কাৰণ আমি মনত ৰাখিব লাগিব যে এইটো এটা ধন্য জীৱন। ধাৰ্মিকতাৰে জীয়াই থকাটো এটা ধন্য জীৱন।

অন্যায় আহিলে আমি যিমানেই লাভৱান নহওঁক কিয়, তাৰ বিৰুদ্ধে আমাৰ অভিজ্ঞতাও আছে। এয়া এক শান্তিপূৰ্ণ জীৱন। ইয়াত আৰু চিৰকালৰ বাবে ই উপযোগী হ'ব। ৰোমীয়া ৬ অধ্যায় ১৬ আৰু ১৭ পদ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। মৃত্যুৰ কাৰণে পাপৰ, নাইবা ধাৰ্মিকতাৰ নিমিত্তে আঞ্জা পালনৰ, এই উভয়ৰ যিটোত তোমালোকে নিজক আঞ্জা- পালনৰ অৰ্থে দাসস্বৰূপে সমৰ্পণ কৰা, সেইটোৰ আঞ্জা পালন কৰি যে তাৰ দাস হোৱা, ইয়াক তোমালোকে নাজানা নে? আগেয়ে তোমালোক পাপৰ দাস আছিলো, কিন্তু শিক্ষাৰ যি আদৰ্শলৈ সমৰ্পিত হ'লা, অন্তঃকৰণে সৈতে তাক মানিবলৈ যে তোমালোক আঞ্জাধীন হ'লা, (Romans 6:16,17)। তাৰ পিছত আপোনাক পৰামৰ্শৰ ৰূপ শিকাইছিল। তাৰ পিছত মণ্ডলীত ই এক সিধান্তত পৰিণত হ'ল। ইফালে সিফালে এটা শব্দ লৈ মানুহক কেৱল কম্পন কৰি সন্তুষ্ট কৰিবলৈ শিকোৱাৰ কথা নহয়। ই এক প্ৰকাৰৰ নিৰ্দেশনা। খ্ৰীষ্টক নিজেই মচীহ হিচাপে প্ৰকাশ কৰাটো এটা নিৰ্দেশনা হিচাপে গ্ৰহণ কৰা উচিত যিয়ে খ্ৰীষ্ট, কোন সেইটোৰ দৰে ভাল, সেই বিষয়ে ব্যাখ্যা কৰে। নীতি এক বৃহৎ কৃপা। পৰামৰ্শ এক শক্তিশালী কৰ্তৃত্ব। আমি যেতিয়া সেই পৰামৰ্শ লাভ কৰো, তেতিয়া আমি সেই পৰামৰ্শ সম্পূৰ্ণ হৃদয়েৰে পালন কৰা উচিত। তেতিয়াহে আমি বাক্যটো হৃদয়ত যিদৰে আছে ঠিক তেনেদৰে গ্ৰহণ কৰিব পাৰিম। আঞ্জাকাৰীতাক এটা অন্তৰ্নিহিত শব্দ হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব লাগিব, আৰু আঞ্জাবহতা আহিব লাগিব। ৰোমীয়া ৬:১৮ আৰু পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ যে ধাৰ্মিকতাৰ দাস হ'লা, তাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ হওক (Roman 6:18)। এইটোৱেই হৈছে উচ্চ মানদণ্ড। পাপৰ পৰা মুক্তি আছে। ই অতীতত কৰা পাপ। পাপৰ বাবে মৰি যাওক। পৃথিৱীত তোমাৰ অংগবোৰক মাৰি দিয়া, আমাৰ ভিতৰত পাপৰ পথাৰ আছে। ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়ত কোৱা হৈছে যে ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু আত্মাৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ মাংসৰ কৰ্মক হত্যা কৰা। এইবোৰ হ'ব যেতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ আঞ্জা পালন কৰি চলিম যাৰ বাবে আমি কাম কৰিব লাগে। অহা সপ্তাহত কি কৰিম নাজানো এইটো কি কৰিম। আমি এনে সিদ্ধান্ত গ্ৰহণকাৰীক জানো আৰু ই একেবাৰেই ব্যৱহাৰিক নহয় কিন্তু যেতিয়া আপুনি আত্মাৰ আঞ্জা পালন কৰি চলিবলৈ আৰম্ভ কৰে তেতিয়া যিটো হয় ঈশ্বৰৰ আত্মাই জানে। তেতিয়া আমাৰ কাম হ'ল এই পবিত্ৰ আত্মাৰ আঞ্জাকাৰী হ'বলৈ অহা। আপুনি ইয়াক প্ৰতিদিনে আপোনাৰ প্ৰাৰ্থনাৰ অধীনত ৰাখিব লাগে। পিতৃ, মই সেই জীৱনত আহিব বিচাৰো। সেইটোৱে আমাক এই স্বাধীনতাৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ লৈ যায়।

আত্মাই নিজেই আমাক ঈশ্বৰৰ বাক্য দিয়ে যিটো আমি নীতি হিচাপে গ্ৰহণ কৰা উচিত আৰু ইয়াক অনুসৰণ কৰাটো আমাৰ বাধ্যবাধকতা। আমাৰ সহায়কৰ আত্মা আমাৰ লগত যিদৰে আছে। আত্মাই আমাক আঞ্জা পালন কৰাত সহায় কৰিব, কাৰণ যেতিয়া আত্মা থাকে তেতিয়া জীৱন থাকে। ৰোমীয়া ৬:১৮ আৰু পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ যে ধাৰ্মিকতাৰ দাস হ'ল, তাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ হওক (Roman 6:18) এইটো এটা ডাঙৰ পৰিৱৰ্তন। তেওঁলোক পাপৰ দাস আৰু অন্যায়ৰ দাস আছিল কিন্তু যেতিয়া আমি সেই অঞ্চলৰ পৰা ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা আন্তৰিক আঞ্জাকাৰী জীৱন যাপন কৰো তেতিয়া আমাৰ শৰীৰৰ সকলো অংশই ধাৰ্মিকতাৰ দাস হৈ পৰিছে। এতিয়া আপুনি ৰোমীয়া ছয় অধ্যায় ৬ অধ্যায় ১৯ পদত, তোমালোকৰ মাংসৰ দুৰ্বলতাৰ কাৰণে, মই মানুহৰ দৰে কৈছোঁ; কিয়নো তোমালোকে যেনেকৈ পূৰ্বে অধৰ্মলৈ কাৰনে, আৰু অধৰ্মলৈ দাসস্বৰূপে সমৰ্পণ কৰিছিলো, তেনেকৈ এতিয়া পবিত্ৰতা-লাভৰ কাৰণে, নিজ নিজ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰক অশুচিতা আৰু অধৰ্মলৈ দাসস্বৰূপে সমৰ্পণ কৰিছিলো, তেনেকৈ এতিয়া পবিত্ৰতা-লাভৰ কাৰণে নিজ নিজ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰক দাসস্বৰূপে ধাৰ্মিকতালৈ সমৰ্পণ কৰা (Roman 6:19)। মই নিজকে জমা দি আহিব বিচাৰো। মই পাপৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ পাপৰ বাবে মৰিবলৈ নিজকে বশ কৰি দিওঁ। ইয়াৰ বাবে নিজকে নম্ৰ কৰি লওঁ। গতিকে আপুনি যেনেকৈ এই কথা ভক্তিৰে পঢ়ে, আমি যেতিয়া হৃদয়লৈ আহোঁ, তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মাই নিজেই আমাক আগলুক দিনত এই উপদেশ দিয়ে। ঈশ্বৰে আপোনাৰ জীৱনৰ বাবে কিবা এটা বিচাৰে। সেইবাবেই আপুনি বৰ্তমান ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনি আছে, ঈশ্বৰে আপোনালোকক এই বাক্য আপোনালোকক পবিত্ৰতাৰ দাস হিচাপে দিছে। ধাৰ্মিকতাৰ বশৱৰ্তী হ'ব লাগিব। ৰোমীয়া অধ্যায় ৬ পদ ২২ কিন্তু এতিয়া তোমালোকে পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ দাস হোৱাত, তোমালোকে পবিত্ৰতা-লাভলৈ ফল পালা; আৰু তাৰ শেষ অনন্ত জীৱন (Rom 6:22)। তৃতীয়বাৰৰ বাবে আমি অনন্ত জীৱন পঢ়িছো। কিন্তু এতিয়া পাপৰ পৰা মুক্তি তাত মুক্তি বুলি লিখা হোৱা নাই। অতীতৰ পাপৰ ক্ষমা মানে পাপৰ পৰা মুক্ত হোৱা বুলি লিখা নাই। এই পাপৰ পৰা মুক্তি পাওক আৰু ঈশ্বৰৰ দাস হওক, অৰ্থাৎ ঈশ্বৰৰ দাস হওক। ইয়াত এই অধ্যায়ত ঈশ্বৰৰ দাসক পাপৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ কোৱা হৈছে। পাপৰ পৰা মুক্তি এইটোৱেই হৈছে প্ৰকৃত স্বাধীনতা। যোহনৰ শুভবাৰ্তাৰ অষ্টম অধ্যায়ৰ ৩১, ৩২ পদ তাতে যি যিহুদীবিলাকে তেওঁত বিশ্বাস কৰিলে, যীচুৱে তেওঁবিলাকক ক'লে, মোৰ বাক্যতে যদি তোমালোক থাকা, তেন্তে সঁচাকৈয়েই তোমালোক মোৰ শিষ্য; আৰু তোমালোকে সত্যক জানিব, আৰু সেই সত্যই তোমালোকক মুক্ত কৰিব (John 8:31-32)

ৰোমীয়া ৮ অধ্যায় ২ পদত কিয়নো খ্ৰীষ্ট যীচুত জীৱনৰ আত্মাৰ
 বিধানে মোক পাপ আৰু মৃত্যুৰ বিধানৰ পৰা মুক্ত কৰিলে (Roman
 8:2)। জীৱনৰ আত্মাৰ দস্তাবেজটোৱেই হৈছে ভিতৰত লিখা শব্দ।
 আত্মাত লিখা শব্দটো ভিতৰত আছে। হৃদয়খন কথাৰে ভৰি পৰে।
 আমাৰ অন্তৰ্নিহিত মানুহটো কথাতকৈও শক্তিশালী। সত্যৰ আত্মা
 আমাৰ ভিতৰত বাস কৰে। স্বাধীনতা হ'ল যিটো আত্মাৰ তলত
 আছে, প্ৰকৃত স্বাধীনতা। ই বান্ধি থকা নাই। আমি পাব লাগিব। ই
 স্বয়ংক্ৰিয় নহয়। আমি পাব লাগিব। ৰোমীয়া অধ্যায় ৬ পদ ২২ কিন্তু
 এতিয়া তোমালোকে পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ দাস হোৱাত,
 তোমালোকে পবিত্ৰতা-লাভলৈ ফল পালা; আৰু তাৰ শেষ অনন্ত
 জীৱন (Romans 6:22)। তাত পবিত্ৰতা, শুদ্ধিকৰণ মানে
 পবিত্ৰতা নহয়। চাফা কৰিবলৈ বা ধুবলৈ পবিত্ৰ হ'বলৈ হ'লে পাত্ৰটো
 প্ৰথমে পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। ভিতৰত আৰু বাহিৰৰ পবিত্ৰতাই অনন্ত
 জীৱনৰ অন্ত। বেয়া মানসিক চাপ জ্বলোৱাৰ প্ৰকৃত অৰ্থ এইটোৱেই,
 সেয়াই হৈছে স্বৰ্গৰ মানচিত্ৰ। এইটোৱেই হৈছে পিতৃৰ ওচৰলৈ যাবলৈ
 মানচিত্ৰ। আমি পাপৰ পৰা মুক্তি জানো। আমি যিটোৰ পৰা আৰম্ভ
 কৰিছিলো সেয়া আছিল বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিকতা। আমি যেতিয়া
 আমাৰ ন্যায়পৰায়ণতাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰোঁ আৰু অনুগ্ৰহৰ পথত
 প্ৰৱেশ কৰোঁ, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাক জীৱনৰ প্ৰক্ৰিয়াৰ
 মাজেৰে লৈ যায়। ই আমাক ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ আশা দিয়ে। ৰোমীয়া ৫
 অধ্যায়, ৩ আৰু ৪ পদ অকল সেয়ে নহয়, কিন্তু নানা ক্লেসতো
 উল্লাস কৰোঁহঁক; কিয়নো আমি জানো যে, ক্লেসে ধৈৰ্য্য, ধৈৰ্য্য প্ৰমাণ,
 আৰু প্ৰমাণে আশা সাধন কৰে (Romans 5:3-4)। আপুনি
 আশা হেৰুৱাইছেনে? নাই, ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ আশা এতিয়াও আছে।
 কাৰণ ঈশ্বৰৰ প্ৰেম তেওঁৰ পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা আমাৰ হৃদয়ত দিয়া
 হৈছে। যেতিয়ালৈকে সেই প্ৰেম আছে, যিয়েই নহওক, প্ৰভু যীচু
 খ্ৰীষ্টৰ সেই প্ৰেম, কোনো শক্তিয়ে মোক প্ৰভুৰ সৈতে সেই সম্পৰ্কৰ
 পৰা পৃথক কৰিব নোৱাৰে। কাৰণ ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আমাৰ ভিতৰত
 আছে। কিন্তু বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিক বুলি গণ্য কৰা আৰু ঈশ্বৰৰ
 লগত মিলন হোৱাৰ পিছত যীচু খ্ৰীষ্টই জীয়াই থকা জীৱনত আমি
 আৰু কিমান ক্ৰোধৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাম? যদি আমি যীচু খ্ৰীষ্টৰ
 দ্বাৰা জীয়াই নাথাকো তেন্তে আমি পাপ কৰি যাম। আমি জানো যে
 বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিকতা তেজ আছে, কিন্তু যদি আমি যীচু খ্ৰীষ্টৰ
 দ্বাৰা জীয়াই থকা উচিত জীৱনটো জীয়াই নাথাকি পাপ কৰি যাওঁ,
 তেন্তে সেয়া বিপদজনক। আমি যেতিয়া প্ৰথম আত্মাৰ দ্বাৰাই
 জীয়াই থাকোঁ তেতিয়া আমি সিদ্ধ নহয়। কেতিয়াবা মাত্ৰ পাঁচ
 শতাংশহে দেখা যায়। কিন্তু সেই সময়ত আমি নিশ্চয় পাপ কৰিলোঁ,
 ঈশ্বৰে আমাক তালৈ লৈ নাযায়। আত্মাই আমাক জগাই দিব, পুত্ৰ,

তুমি যি কৰি আছা সেয়া পাপ। কিন্তু যেতিয়া ঈশ্বৰ-জাগৰণৰ স্তৰ নাইকিয়া হয়, যেতিয়া আমাৰ মনটো পূৰ্ণ হয়, তেতিয়া আমি পাপ কৰোঁ। তেওঁ জানি-বুজি পাপ কৰিয়েই থাকে। জানিবলৈ কওঁতে , আমি আত্মাৰ জাগৰণ অনুভৱ নকৰো। তেওঁ নাই। প্ৰথম দিনত যেতিয়া আত্মা পাপৰ প্ৰতি জাগ্ৰত হয়, তেতিয়া আমি সেইটো মানি নলওঁ আৰু আগবাঢ়ি যোৱাৰ লগে লগে পাপৰ জীৱন যাপন কৰো। তেতিয়াই আমি সেই অপৰাধবোধ হেৰুৱাই পেলাওঁ। তেতিয়া আমি যদি সেই পাপত অবিৰতভাৱে জীয়াই থাকোঁ, তেন্তে সেই জীৱন বিপদত পৰিছে। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাক সহায় কৰিব যেতিয়া আমি ক্ৰমান্বয়ে আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত আত্মাৰ আজ্ঞাবহতা বৃদ্ধি কৰিম। আমি ঈশ্বৰৰ মহান কুপা লাভ কৰো। কাৰণ কি? আমি ভিতৰি কান্দিব লাগিব। মই জীৱনটো আত্মাত জীয়াই থাকিব বিচাৰো, মই সত্যক জীয়াই থাকিব বিচাৰো। মই পাপৰ পৰা মুক্তি বিচাৰো, সঁচাকৈয়ে ঈশ্বৰৰ দাস হ'ব বিচাৰো। তেতিয়া এই সকলোবোৰ আমাৰ ভিতৰত লিখা উচিত আৰু যেতিয়া আমি সেই এটা চিন্তাত জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰিম, তেতিয়া জীৱনৰ সেই ক্ষেত্ৰত আধ্যাত্মিক বৃদ্ধি, আমিহে দেখিবলৈ পাম।

পাপৰ বান্ধোনবোৰ যেন আমাৰ পৰা মুক্ত হৈ আছে। আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে পৃথিৱীৰ প্ৰতি আমাৰ আগ্ৰহ কমি আহিছে। কাৰণ ঈশ্বৰে আমাক কুপা দি আছে। কিন্তু আজিকালি কোনো লক্ষ্য নোহোৱাকৈ, আৰু পৃথিৱীৰ লগত মিল থকা জীৱনটো অতি বিপদজনক। ৰোমীয়া ছয় অধ্যায়, তেত্ৰিশ পদ কিয়নো পাপৰ বেচ মৃত্যু ; কিন্তু ঈশ্বৰে দিয়া বৰ, আমাৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই অনন্ত জীৱন (Roman 6:23)। ঈশ্বৰৰ সন্তানৰ জীৱনত এই কথা সঁচা। যদি ঈশ্বৰৰ সন্তানে বাপ্তিস্ম লৈ মঙলীলৈ আহে কিন্তু পুনৰ পাপত থাকে, তেন্তে পাপৰ মজুৰি হ'ল মৃত্যু। মনত ৰাখিব, ৬ অধ্যায়, ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ বাবে লিখা হৈছিল। কিয়নো পাপৰ বেচ মৃত্যু; কিন্তু ঈশ্বৰে দিয়া বৰ, আমাৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই অনন্ত জীৱন (Roman 6:23)। সেই অনুগ্ৰহৰ উপহাৰ কি? আমি পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ দাস হোৱা উচিত। তেওঁলোকে পোৱা ফলাফল হ'ল পবিত্ৰতা। ইয়াৰ অন্ত হৈছে অনন্ত জীৱন। তিনি চাৰিটা পদত আমি অনন্ত জীৱনৰ কথা ভাবিলোঁ। ৰোমীয়া ২:৭, যিবিলাকে সংকস্মত ধৈৰ্য্য ধৰি, মহিমা, মৰ্যাদা, আৰু অক্ষয়তা বিচাৰে, তেওঁবিলাকক অনন্ত জীৱন দিব (Roman 2:7)। তেতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ আশাত উল্লাস কৰা উচিত। তাৰ বাবে আমি আমাৰ জীৱনটো কটাৰ লাগিব নহ'লে আমি কোনো মাৰাত্মক ৰোগৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হৈছে। তাৰ পিছত আমি যি আছে তাৰ বাবে দিন ৰাতি দোৰো। তেওঁ আমাক সদায় শাসন কৰে।

চালে দেখা যায় যেন তালৈ যায়, চালে দেখা যায় যে ইয়াত সকলো
 কাম ইচ্ছাৰ পিছতে যায়- শৰীৰ অভিলাষা, চকুৰ অভিলাষা,
 জীৱনৰ মহিমা। যেতিয়া সংসাৰিক প্ৰেম আৰু সকলো ভিতৰলৈ
 যায় তেতিয়া একোৱেই নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰে শৰীৰৰ অংগবোৰক
 নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰে মুখৰ পৰা কি ওলায় তেওঁ কান্দে, যিখিনি
 প্ৰয়োজন নাই সেই কথা শুনে, অপ্ৰয়োজনীয় অনুভৱ কৰে, এনে
 মানুহ সংসাৰিক। তেওঁলোক জগতৰ প্ৰেমিক, অনন্ত জীৱন
 তেওঁলোকৰ বাবে নহয়। অনন্ত জীৱন হৈছে সেইটোৱেই যিয়ে
 অমৰত্ব আৰু মহিমা বিচাৰে। ৰোমীয়া ৫ অধ্যায় ২১ পদত কোৱা
 হৈছে যে এই কাৰণে যি ঠাইত পাপ অধিক হ'ল, সেই ঠাইত অনুগ্ৰহ
 একেবাৰে উপচি পৰিল (Roman 5:21)। ৰোমীয়া ৫ অধ্যায় ১৭
 পদ পঢ়িলে কাৰণ সেই এজনৰ অপৰাধত, যদি সেই এজনৰ দ্বাৰাই
 মৃত্যুৱে ৰাজত্ব পালে, তেন্তে যিবিলাকে অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতা-
 দানৰ উপচয় পায়, তেওঁবিলাকে আৰু অধিক গুণে এজনৰ, অৰ্থাৎ
 যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই জীৱনত ৰাজত্ব পাব। (Roman 5:17) মনত
 পৰিল আৰু তাৰ বাবে কান্দিলাঁ আৰু তাৰ বাবে পিয়াহ লাগিল।
 এই জীৱনত শাসন কৰিবলৈ আমি আমাৰ প্ৰাৰ্থনা কক্ষত কান্দিব
 লাগিব। যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিকতাৰ উজ্জ্বল জীৱন ন্যায়ৰ জীৱন
 পোৱা যাব। তেওঁ প্ৰচুৰ পৰিমাণে অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতা লাভ
 কৰিব লাগিব, তাৰ বাবে ভোক লাগে। পৃথিৱীৰ সকলো কৃষি
 ভিতৰৰ পৰা খেদি পঠিয়াব লাগিব, ক্ৰুচৰ বাক্য নিশ্চয় গ্ৰহণ কৰা
 হৈছে। অন্যায়ৰ কাষত যি থিয় দিছে সেয়া যাবই লাগিব। যিটো বাদ
 দিব লাগে তাক যিয়েই নহওক কিয়, বাদ দিব লাগিব ইয়াক ভাঙি
 পেলোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে। যিসকল তেনেকুৱা হয় তেওঁলোকে
 জীৱনৰ বাক্য বা ধাৰ্মিকতাৰ বাক্য গ্ৰহণ কৰে, শান্তিৰ বাক্য গ্ৰহণ
 কৰে, অনুগ্ৰহৰ বাক্য গ্ৰহণ কৰে। বাইবেলৰ প্ৰতিটো শব্দকে
 কেইবাটাও মাত্ৰাত পোৱা যায়। যেতিয়া আমি পাঁচনিৰ কৰ্মত পঢ়ো
 তেতিয়া আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে অনুগ্ৰহৰ বাক্যই সাক্ষ্য দিয়ে।
 যীচুৱে গৈ এটা বাক্য প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ বাক্যৰ
 সাক্ষ্য দিলে। অনুগ্ৰহৰ বাক্য গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। আমাৰ ভিতৰৰ
 সকলো ঐশ্বৰিক উপাদান প্ৰকাশ পাব লাগিব, ন্যায়ৰ ভিত্তি। যেতিয়া
 কোৱা হয় যে ঈশ্বৰ ধাৰ্মিক। ঈশ্বৰৰ সিংহাসন ধাৰ্মিক। স্বৰ্গৰাজ্য
 ধাৰ্মিক। মথিৰ শুভবাৰ্তাৰ ৬ অধ্যায়ৰ তেতিশ পদটো পঢ়িলে, কিন্তু
 তোমালোকে প্ৰথমে তেওঁৰ ৰাজ্য আৰু ধাৰ্মিকতা বিচৰা; তাতে এই
 সকলোও তোমালোকক দিয়া হব। (Matthew 6:33)। অন্যায় নাই
 আমি কৰা সকলো কামেই ন্যায্য। আমি কাম কৰাৰ আগতে চিন্তা
 কৰা উচিত নেকি? কিবা অন্যায় হৈছে নেকি?

ন্যায়ৰ জীৱন ইমানেই গুৰুতৰ যেতিয়া আমি ন্যায়ৰ ওপৰত মনটো স্থাপন কৰা পৰ্যায়ত উপনীত হ'লোঁ, তেতিয়া মই বুজিলোঁ যে ন্যায়ৰ জীৱন যাপন কৰাটোও প্ৰয়োজনীয়। সেই সময়ৰ পৰাই মই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলোঁ, হে প্ৰভু, মোক মংগলৰ প্ৰতিজ্ঞা দিয়ক যাতে মই মংগলৰ জীৱন যাপন কৰিব পাৰো। মই যি কাম কৰো ন্যায়ৰ সৈতে মোক সহায় কৰিব লাগিব। অন্যায় হ'বলৈ নিদিব। যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই চিৰকালৰ বাবে ধাৰ্মিকতাৰে জীয়াই থাকিবলৈ মই বহুবাৰ অনুৰোধ কৰিছো আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিছো। অৰ্থাৎ ন্যায় আমাৰ জীৱনৰ আধাৰ।

ছয় অধ্যায় বাইশ আৰু তেত্ৰিশ পদ পঢ়ি থাকোঁতে কিন্তু এতিয়া তোমালোকে পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ দাস হোৱাত, তোমালোকে পবিত্ৰতা-লাভলৈ ফল পালো; আৰু তাৰ শেষ অনন্ত জীৱন। কিয়নো পাপৰ বেচ মৃত্যু; কিন্তু ঈশ্বৰে দিয়া বৰ, আমাৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই অনন্ত জীৱন (Romans 6:22-23)। অনন্তজীৱন, এই বিষয়টো আজিকালি মোৰ মনলৈ বহুত আহে। আদেশ মানি চলক আৰু একেদৰেই কৰক। সকলো কথাই বাক্য মানি চলে বাইবেলেও বহু ঠাইত আমাক কৈছে যে যদি আমি বাক্যৰ আজ্ঞা পালন নকৰো তেন্তে আমি দোষী সাব্যস্ত হম। মথিৰ শুভবৰ্ত্তাৰ ১৯ অধ্যায়, ১৬ আৰু ১৭ পদ পঢ়ি থাকোঁতে আৰু চোৱা, কোনো এজনে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, হে গুৰু, মই অনন্ত জীৱন পাবলৈ কি সংকল্প কৰিব লাগে? তাতে তেওঁ তেওঁক ক'লে সত্যৰ বিষয়ে মোক কিয় সুধিছা? সং এজনা মাত্ৰ আছে; কিন্তু তুমি যদি সেই জীৱনত সোমাবলৈ ইচ্ছা কৰা, তেন্তে আজ্ঞাবোৰ পালন কৰা (Matthew 19:16-17)। লুকৰ শুভবৰ্ত্তাৰ দশম অধ্যায়ৰ ২৫ পৰা ২৮ পদ পঢ়ি থাকোঁতে, তেতিয়া চোৱা, এজন বিধান-পণ্ডিতে উঠি, তেওঁক পৰীক্ষা কৰি সুধিলে, হে গুৰু, মই কি কৰি অনন্ত জীৱনৰ অধিকাৰী হম? তাতে তেওঁ ক'লে, বিধানত কি লিখা আছে? তুমি কেনেকৈ পঢ়িছা? তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, তুমি সকলো হৃদয়, সকলো প্ৰাণ, সকলো শক্তি আৰু সকলো চিত্তেৰে তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক প্ৰেম কৰা; আৰু তোমাৰ চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰা। তেতিয়া তেওঁ তেওঁক ক'লে, তুমি ঠিক উত্তৰ দিলা; ইয়াকে কৰা, তেহে জীবা (Luke 10:25-28) যদি আপুনি অনন্ত জীৱন বিচাৰে তেন্তে ঈশ্বৰক সম্পূৰ্ণ হৃদয়েৰে, সম্পূৰ্ণ প্ৰাণেৰে, সমস্ত শক্তিৰে আৰু সকলো মনেৰে প্ৰেম কৰিব লাগিব। সেই বাটটোৱে মোক এবাৰ চুই গৈছিল, যে আপুনি আপোনাৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াক নিজৰ দৰেই ভাল পায়। সেই সময়ত মই বহি প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ, হে প্ৰভু, মোক এই প্ৰেমত পৰিবলৈ সহায় কৰক। এই প্ৰেমত আহি মোক এই কামত সহায় কৰিব লাগিব। যোহনৰ শুভবৰ্ত্তা ১৫:১০

যদি মোৰ আজ্ঞা পালন কৰা, তেন্তে, মই যেনেকৈ পিতৃৰ আজ্ঞা পালন কৰি তেওঁৰ প্ৰেমত থাকোঁ, তোমালোকো তেনেকৈ মোৰ প্ৰেমতে থাকিব। (John 15:10) এই আজ্ঞা দুটা আমাৰ জীৱনত তেতিয়াহে পূৰ্ণ হ'ব যেতিয়া আমি সেই বাসস্থানলৈ যাম। এয়া ৰাজকীয় আইন। পাঁচনিজনে লিখিছিল যে সেয়া ৰাজকীয় আজ্ঞা। আমাৰ জীৱনত এই কথা সঁচা হ'ব তেতিয়াহে যেতিয়া আমি সেই ৰজাৰ প্ৰেমত পৰিম। যোহনৰ শুভবাতাৰাৰ তৃতীয় অধ্যায়ৰ ছয়ত্ৰিশ পদ পুত্ৰত বিশ্বাস কৰা জনৰ অনন্ত জীৱন আছে; পুত্ৰক অমান্য কৰা জনে জীৱনৰ দৰ্শন নাপাব, কিন্তু ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধহে তেওঁৰ ওপৰত থাকে (John 3:36)। তেতিয়া আমি যেতিয়া কওঁ যে আমি পুত্ৰক বিশ্বাস কৰোঁ, তেতিয়া আমি মনত ৰাখিব লাগিব যে বিশ্বাস আৰু আজ্ঞাকাৰীতা প্ৰকাশ পায়। অৰ্থাৎ বিশ্বাসে আজ্ঞাবহতা আনে। কি অনুসৰণ কৰিব লাগে প্ৰভুৰ আজ্ঞা আৰু লিখা আছে যে তেওঁ পুত্ৰক অসন্মান কৰিছিল। সেইটো কি? যি বাক্য পালন নকৰে তেওঁ জীৱন দেখা নাপাব যোহনৰ ১০ অধ্যায় ২৬ পৰা ২৮ পদ পঢ়ক, তথাপি তোমালোকে বিশ্বাস নকৰা ; কাৰণ, তোমালোক মোৰ মেৰবিলাকৰ মাজৰ নোহোৱা। মোৰ মেৰবিলাকে হ'লে মোৰ মাত শুনে, মইয়ো সেইবিলাকক জানো, আৰু সেইবিলাক মোৰ পাছে পাছে আহে; আৰু মই সেইবিলাকক অনন্ত জীৱন দিওঁ; তাতে সেইবিলাক কেতিয়াও নষ্ট নহ'ব, আৰু কোনেও মোৰ হাতৰ পৰা সেইবিলাকক কাঢ়ি নল'ব (John 10:26-28)। অনুসৰণ কৰাটোৱেই হৈছে বাক্য অনুসৰি জীয়াই থকা। পৰৱৰ্তী বাক্য আৰু মই তেওঁলোকক অনন্ত জীৱন দিওঁ, মই দিওঁ, আৰু সিহঁত কেতিয়াও বিনষ্ট নহ'ব, আৰু মোৰ হাতৰ পৰা কোনেও সেইবোৰ কাঢ়ি নিব নোৱাৰে। কিছুমান মানুহে সেই ২৬ পদটোহে পঢ়ে। পঢ়া-শুনা কৰি তেওঁ ক'ব যে একো দোষ নাই। ঈশ্বৰক ধন্যবাদ কোনেও আপোনাক লৈ নাযায়, কিন্তু আপুনিও তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন নেকি? নে লিখা আছে যে তেওঁলোক মোৰ জাকৰ নহয়? তাৰ কাৰণ কি? এইটো এটা গোট যিয়ে মোৰ ভেড়াই মোৰ মাত শুনা শব্দটোক অসন্মান কৰে। মোৰ কথা শুনা। মোৰ মেৰবিলাকে হ'লে মোৰ মাত শুনে, মইয়ো সেইবিলাকক জানো, আৰু সেইবিলাক মোৰ পাছে পাছে আহে; আৰু মই সেইবিলাকক অনন্ত জীৱন দিওঁ; তাতে সেইবিলাক কেতিয়াও নষ্ট নহ'ব, আৰু কোনেও মোৰ হাতৰ পৰা সেইবিলাকক কাঢ়ি নল'ব (John 10:27,28)। যোহন বাৰ অধ্যায় ২৬ পদ, কোনোৱে যদি মোৰ সেৱা কৰিব খোজে, তেন্তে তেওঁ মোৰ পাছে পাছে আহক; তাতে মই যি ঠাইত থাকোঁ, মোৰ সেৱকো সেই ঠাইতে থাকিব; কোনোৱে যদি মোৰ সেৱা কৰে, তেন্তে মোৰ পিতৃয়ে তেওঁক সমাদৰ কৰিব (John 12:26)।

তেতিয়া মোৰ সেৱা কৰাজনে মোৰ পিছে পিছে যাব লাগে। কি অনুসৰণ কৰিব লাগে, শব্দ, যোহনৰ শুভবাৰ্তা ১২ অধ্যায় ৫০ পদ আৰু তেওঁৰ আদেশ যে অনন্ত জীৱন, তাক মই জানো; এই হেতুকে মই যি যি কওঁ, তাকে পিতৃয়ে মোক কোৱাৰ দৰেইহে কওঁ (John 12:50)। যোহনৰ শুভবাৰ্তা, ১৪ অধ্যায়, ৬ পদ যীচুৱে তেওঁক ক'লে, “যীচুৱে তেওঁক ক'লে, ময়েই বাট আৰু সত্য আৰু জীৱন; মোৰ যোগেদি নগলে, পিতৃৰ ওচৰলৈ কোনো নাযায়” (John 14:6)। বাক্যই আমাক ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰা পথ প্ৰদৰ্শন কৰে। অৰ্থাৎ স্বৰ্গীয় পথ, প্ৰভুৰ শিক্ষা, আঞ্জা আৰু জীৱন-ধাৰণৰ পদ্ধতিৰ দ্বাৰা আমাক দেখুওৱা হৈছে। এইটোৱেই সত্য। বাক্য আমাৰ মাজত সত্য হ'ব লাগিব। তেতিয়াহে আমি যোহনৰ শুভবাৰ্তাৰ ৮ অধ্যায় ৩২ পদত কোৱাৰ দৰে আৰু তোমালোকে সত্যক জানিবা, আৰু সেই সত্যই তোমালোকক মুক্ত কৰিবা (John 8:32)। তাৰ পিছত যীচুৰ বাক্যৰ কথা। আমি বাক্য, সত্য আৰু জীৱনৰ মাজেৰে যাত্ৰা কৰাৰ সময়ত পিতৃৰ ইচ্ছা হৈ পৰে। যেতিয়া আমি পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ দাস হওঁ, তেতিয়া আমি পবিত্ৰতা লাভ কৰোঁ, যাৰ অন্ত হৈছে অনন্ত জীৱন। তেতিয়া আমি আমাৰ আস্থান আৰু আমাৰ পছন্দ জানিব লাগিব। নিজকে কেনেকৈ উপস্থাপন কৰিব লাগে আমি জনা উচিত। আমি কি পৰিস্থিতিত মৃত্যুবৰণ কৰোঁ, সেই বিষয়ে আমি জানিব লাগিব। আমি কি অৱস্থাত জীয়াই থাকিব বিচাৰো সেইটো জানিব লাগিব। আমি প্ৰয়োজনীয় পৰামৰ্শ লোৱাটো প্ৰয়োজন। এইটো উপদেশ হিচাপে গ্ৰহণ কৰা উচিত, আমি ইয়াক সম্পূৰ্ণ হৃদয়েৰে পালন কৰা উচিত। যেতিয়া আমি অন্তৰ্বেৰে আঞ্জা পালন কৰো তেতিয়া আমি পাপৰ পৰা মুক্ত হওঁ। আমাৰ জ্ঞান অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ হ'ব লাগে ৰোমীয়া ৬:৬ আমি যেন আৰু পাপৰ দাস নহওঁ, এই কাৰণে পাপৰ দেহ বিনষ্ট হ'বলৈ, আমাৰ পুৰণি পুৰুষক তেৱেঁ সৈতে ক্ৰুচত দিয়া হ'ল, ইয়াক আমি জানো (Roman 6:6)। তেতিয়া আমি এই জ্ঞানলৈ অহা উচিত। ইয়াৰ বাবে আপুনি জমা দিব লাগিব। বাক্যটো বিশ্বাসলৈ বৃদ্ধি পাব লাগিব। বৃদ্ধি পোৱা বিশ্বাসৰ বাক্য আমাৰ জীৱনত সত্য হ'ব লাগিব। আমি সেই সত্যত চলি থাকিব লাগিব আৰু জীয়াই থাকিব লাগিব। এই জীৱনত আমি এই মহান প্ৰতিশ্ৰুতিবোৰ পাওঁ। অৱ্ৰাহামৰ জীৱনত তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা নিৰ্জীৱ বংশৰ জন্ম হৈছিল ছাৰাৰ গৰ্ভৰ নিৰ্জীৱ অঞ্চলত। গতিকে এইটোৱেই হৈছে আত্মাৰ প্ৰতিজ্ঞা যিটো আমি অৱ্ৰাহামৰ দ্বাৰাই পাইছো। অৱ্ৰাহামৰ পৰা কি আশীৰ্বাদ? গালাতীয়া ৩ অধ্যায়, ১৩ পদ, অৱ্ৰাহামৰ আশীৰ্বাদ যেন খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই পৰজাতিবিলাকলৈ আহে, আৰু আমি যেন অঙ্গীকৃত আত্মা বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই পাওঁ (Galatians 3:13)।

তেতিয়া মোৰ সেৱা কৰাজনে মোৰ পিছে পিছে যাব লাগে। কি অনুসৰণ কৰিব লাগে, শব্দ, যোহনৰ শুভবাৰ্তা ১২ অধ্যায় ৫০ পদ আৰু তেওঁৰ আদেশ যে অনন্ত জীৱন, তাক মই জানো; এই হেতুকে মই যি যি কওঁ, তাকে পিতৃয়ে মোক কোৱাৰ দৰেইহে কওঁ (John 12:50)। যোহনৰ শুভবাৰ্তা, ১৪ অধ্যায়, ৬ পদ যীচুৱে তেওঁক ক'লে, “যীচুৱে তেওঁক ক'লে, ময়েই বাট আৰু সত্য আৰু জীৱন; মোৰ যোগেদি নগলে, পিতৃৰ ওচৰলৈ কোনো নাযায়” (John 14:6)। বাক্যই আমাক ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰা পথ প্ৰদৰ্শন কৰে। অৰ্থাৎ স্বৰ্গীয় পথ, প্ৰভুৰ শিক্ষা, আঞ্জা আৰু জীৱন-ধাৰণৰ পদ্ধতিৰ দ্বাৰা আমাক দেখুওৱা হৈছে। এইটোৱেই সত্য। বাক্য আমাৰ মাজত সত্য হ'ব লাগিব। তেতিয়াহে আমি যোহনৰ শুভবাৰ্তাৰ ৮ অধ্যায় ৩২ পদত কোৱাৰ দৰে আৰু তোমালোকে সত্যক জানিবা, আৰু সেই সত্যই তোমালোকক মুক্ত কৰিব। (John 8:32)। তাৰ পিছত যীচুৰ বাক্যৰ কথা। আমি বাক্য, সত্য আৰু জীৱনৰ মাজেৰে যাত্ৰা কৰাৰ সময়ত পিতৃৰ ইচ্ছা হৈ পৰে। যেতিয়া আমি পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ দাস হওঁ, তেতিয়া আমি পবিত্ৰতা লাভ কৰোঁ, যাৰ অন্ত হৈছে অনন্ত জীৱন। তেতিয়া আমি আমাৰ আস্থান আৰু আমাৰ পছন্দ জানিব লাগিব। নিজকে কেনেকৈ উপস্থাপন কৰিব লাগে আমি জনা উচিত। আমি কি পৰিস্থিতিত মৃত্যুবৰণ কৰোঁ, সেই বিষয়ে আমি জানিব লাগিব। আমি কি অৱস্থাত জীয়াই থাকিব বিচাৰো সেইটো জানিব লাগিব। আমি প্ৰয়োজনীয় পৰামৰ্শ লোৱাটো প্ৰয়োজন। এইটো উপদেশ হিচাপে গ্ৰহণ কৰা উচিত, আমি ইয়াক সম্পূৰ্ণ হৃদয়েৰে পালন কৰা উচিত। যেতিয়া আমি অন্তৰ্বেৰে আঞ্জা পালন কৰো তেতিয়া আমি পাপৰ পৰা মুক্ত হওঁ। আমাৰ জ্ঞান অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ হ'ব লাগে ৰোমীয়া ৬:৬ আমি যেন আৰু পাপৰ দাস নহওঁ, এই কাৰণে পাপৰ দেহ বিনষ্ট হ'বলৈ, আমাৰ পুৰণি পুৰুষক তেৱেঁ সৈতে ক্ৰুচত দিয়া হ'ল, ইয়াক আমি জানো (Roman 6:6)। তেতিয়া আমি এই জ্ঞানলৈ অহা উচিত। ইয়াৰ বাবে আপুনি জমা দিব লাগিব। বাক্যটো বিশ্বাসলৈ বৃদ্ধি পাব লাগিব। বৃদ্ধি পোৱা বিশ্বাসৰ বাক্য আমাৰ জীৱনত সত্য হ'ব লাগিব। আমি সেই সত্যত চলি থাকিব লাগিব আৰু জীয়াই থাকিব লাগিব। এই জীৱনত আমি এই মহান প্ৰতিশ্ৰুতিবোৰ পাওঁ। অৱ্ৰাহামৰ জীৱনত তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা নিৰ্জীৱ বংশৰ জন্ম হৈছিল ছাৰাৰ গৰ্ভৰ নিৰ্জীৱ অঞ্চলত। গতিকে এইটোৱেই হৈছে আত্মাৰ প্ৰতিজ্ঞা যিটো আমি অৱ্ৰাহামৰ দ্বাৰাই পাইছো। অৱ্ৰাহামৰ পৰা কি আশীৰ্বাদ? গালাতীয়া ৩ অধ্যায়, ১৩ পদ, অৱ্ৰাহামৰ আশীৰ্বাদ যেন খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই পৰজাতিবিলাকলৈ আহে, আৰু আমি যেন অঙ্গীকৃত আত্মা বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই পাওঁ (Galatians 3:13)।

আশাৰ বিপৰীতে আশাত বিশ্বাস কৰা অৱাহামে নিজৰ শৰীৰৰ
নিৰ্জীৱতা আৰু চাৰাৰ গৰ্ভৰ নিৰ্জীৱতাৰ বাবে এই দুয়োটাৰে
কোনোটোৱেই গুৰুত্ব নিদিলে। কাৰণ যিজনে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে তেওঁ
বিশ্বাসী। আমি আমাৰ জীৱনত মনত ৰাখিব লাগিব যে যি প্ৰতিজ্ঞা
কৰা হৈছে সেয়া বিশ্বাসী। সেই আশীৰ্বাদ কি? সেই প্ৰতিশ্ৰুতি?
আত্মাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া বিষয়বস্তু। পাঁচনিয়ে পত্ৰখনত কৈছে যে
সন্তানসকল এই প্ৰতিজ্ঞাৰ বিষয়বস্তু, কিন্তু মই কোৱাৰ দৰে কিন্তু
মই কওঁ, তোমালোকে আত্মাৰে চলা; তাতে কোনোমতে তোমালোকে
মাংসৰ অভিলাষ পূৰ নকৰিবা (Gal 5:16)। শৰীৰ কেনেকৈ মৰে?
আত্মাৰ আঞ্জা পালন কৰি খোজ কাঢ়িলে শৰীৰৰ মৃত্যু হয়। আমি
জনাটো প্ৰয়োজন যে আমাৰ পুৰণি মানুহজন, আমাৰ শাৰীৰিক
মানুহ, মাংসৰ মানুহজনক প্ৰভু যীচুৰ সৈতে ক্ৰুচত দিয়া হৈছিল,
যাতে আমি পাপৰ পৰা মুক্ত হ'ব পাৰো যাতে আমাৰ পাপৰ
শৰীৰটো আঁতৰাই পেলাব পাৰি, বা আমি যাতে দাসত্বত নপৰো,
অপৰাধ সংঘটিত কৰিবলৈ। অৱাহামৰ জীৱনত এনেকুৱাই হৈছিল।
কিন্তু যেতিয়া তেওঁৰ শৰীৰ নিৰ্জীৱ হয়, যেতিয়া পৃথিৱীৰ সকলো
সম্ভাৱনা শেষ হৈ যায়, যেতিয়া কোনো সম্ভাৱনা নাথাকে, তেতিয়া
আত্মাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা বিষয়টো হ'ল যে তেওঁৰ জীৱনত আত্মাৰ
কোনো ক্ৰিয়া থাকিবই লাগিব। সেই প্ৰতিশ্ৰুতি গ্ৰহণ কৰিব লাগিব,
সেই হিচাপে আমি জীয়াই থাকিলে মৰিলে আমাৰ শৰীৰৰ
অংগবোৰে, আমাৰ সমগ্ৰ অস্তিত্বৰ সকলো অংশই আত্মাৰ আঞ্জা
পালন কৰি জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰিব। পুৰণি মানুহজন বাধা
দিয়ে। তেওঁ অনুমতি নিদিয়ে। তেওঁৰ আবেগৰ আকাংক্ষা আছে।
তেওঁক ক্ৰুচত দিয়া হ'ব লাগিব, তেওঁ নিশ্চয় নিৰ্জীৱ। পৃথিৱীখন
তেওঁৰ মাজত নিৰ্জীৱ হ'ব লাগে, সেই পুৰণি স্বভাৱ তেওঁৰ মাজত
নিৰ্জীৱ হ'ব লাগে। এইখিনিতে আমি আত্মাৰ আঞ্জাকাৰী জীৱন
যাপন কৰিবলৈ আহিছো। সেই আত্মাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা বস্তুটো আমাৰ
জীৱনত বাস্তৱত পৰিণত হয়। সেই জীৱনটোৱেই হৈছে সেই জীৱন
যিটো সম্পূৰ্ণৰূপে ঈশ্বৰৰ ওচৰত সমৰ্পিত। পাপৰ পৰা মুক্ত জীৱন,
ঈশ্বৰৰ দাসত্বৰ জীৱন, পবিত্ৰতাৰ পৰা পবিত্ৰতালৈ গতি কৰা
জীৱন। সেই জীৱনৰ দ্বাৰা, সেই পথেৰে, সত্য আৰু জীৱনৰ সৈতে
আমি অনন্ত জীৱনত প্ৰৱেশ কৰোঁ। আহক আমি নিজকে নষ্ট কৰি
তাৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰোঁ। এই কথাৰে প্ৰভু ঈশ্বৰে
আপোনালোক সকলোকে আশীৰ্বাদ কৰক। **আমিন**

For Technical Assistance

Amen TV Network

Trivandrum, Kerala

Mob : 999 59 75 980

755 99 75 980

Youtube : amentvnetwork

www.amentvnetwork.com

Contact

Pastor. Benny

Thodupuzha

MOB: 9447 82 83 83